НАРОДНА АРМІЯ

5 квітня, 2018

#14 (5546)

З ВЕЛИКОДНЕМ!

НЕХАЙ ГОСПОДЬ ОБЕРІГАЄ ЖИТТЯ НАШИХ ЗАХИСНИКІВ

ЗАВДЯКИ ТОМУ, ЩО НА СОТНЯХ ВОПів НАШІ ВОЇНИ ВГРИЗЛИСЬ У ДОНБАСЬКУ ЗЕМЛЮ І ТРИМАЮТЬ ОБОРОНУ, РЕШТА УКРАЇНЦІВ МАЄ ЗМОГУ В МИРІ ТА РОДИННОМУ КОЛІ ВІДЗНАЧИТИ СВІТЛЕ ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ

Продовження теми на стор. 4-5

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

«ДУЖЕ ДЯКУЮ ВАМ, ЩО БОРОНИТЕ КОЖЕН КЛАПТИК УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ»

Президент України Петро Порошенко під час поїздки у Донецьку область

Президент Петро Порошенко зустрівся з військовослужбовцями десантно-штурмової бригади та бійцями Нацгвардії, які боронять Україну на Сході країни та передав їм великодні кошики, підготовлені дружиною глави держави Мариною Порошенко, а також обереги від дітей Сумщини, повідомляє прес-служба глави держави.

Президент подякував воїнам за те, що вони міцно тримають оборону, за їхню мужність та високий бойовий дух. «Дуже дякую вам за те, що ви бороните кожен клаптик української землі», — звернувся він до воїнів.

На сьогоднішній день армії українці довіряють найбільше. «І нам потрібно зробити все, щоб цю довіру зберегти і найголовніше, виправдати»

«Нам треба тримати порох сухим. Нам треба бути готовими продемонструвати у будь-яку хвилинку боєздатність українських військ», — сказав Президент.

Глава держави також зауважив, що на сьогоднішній день армії українці довіряють найбільше. «І нам потрібно зробити все, щоб цю довіру зберегти і найголовніше, виправдати», — наголосив він.

СУДДІВ, ЯКІ ПЕРЕЙШЛИ НА СЛУЖБУ «ЛНР», ЗАОЧНО СУДИТИМУТЬ НА ЛУГАНЩИНІ

Прокуратура Луганської області здійснює досудове розслідування в кримінальних провадженнях стосовно трьох суддів терористичної організації «ЛНР» за ознаками участі в терористичній організації та сприяння її діяльності.

Таку інформацію оприлюднила прес-служба прокуратури Луганської області.

«Досудовим розслідуванням установлено, що вказані особи, будучи суддями Жовтневого районного суду м. Луганська, Слов'яносербського районного суду та Брянківського міського суду, задля зміцнення незаконної влади представників «ЛНР» та бажаючи сприяти її діяльності, стали учасниками згаданої терористичної організації», — повідомляє прес-служба обласної прокуратури.

Перебуваючи на тимчасово не підконтрольній українській владі території Луганської області, судді здійснюють правосуддя від імені «ЛНР» та оголошують незаконні рішення, що суперечать принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

Оскільки ці особи переховуються від слідства та суду, стосовно них здійснено процедуру спеціального досудового розслідування, за результатами якого обвинувальні акти надіслано в суд.

Санкція частини першої статті 258–3 КК України, у порушенні якої підозрюють згаданих осіб, передбачає покарання у вигляді позбавлення волі строком від 8 до 15 років із конфіскацією майна або без неї.

ЦЬОГО РОКУ США ВИДІЛЯТЬ НА ДОПОМОГУ УКРАЇНІ ПОНАД $300 МЛН

У Сполучених Штатах збільшили військово-технічну допомогу Україні, також виділять кошти на розвиток реформ. Про це розповів посол України у США Валерій Чалий в ефірі одного з вітчизняних телеканалів, повідомляє Укрінформ.

Посол запевнив, що забезпечення армії й оборони країни — це один з основних пріоритетів української влади та посольства України.

— Це добра новина, що цього року військово-технічну допомогу Сполучених Штатів для України не зменшено, а збільшено. Цифри, про які ми говоримо, це і $200 млн від Пентагона, і 95 млн по лінії зовнішніх військових операцій Державного департаменту, і є ще програми. Загальна цифра — понад $300 млн, — зазначив Валерій Чалий.

Також США виділить $620 млн й на реформи у секторі безпеки.

— Це більше, ніж будь-коли. Це свідчення не тільки додаткових можливостей для збільшення наших ресурсів, а й сигнал нашого стратегічного партнера США. Якщо в когось були сумніви, мовляв, Сполучені Штати зменшують підтримку, то ці рішення свідчать про інше, — заявив посол.

3,6 млн ЄВРО ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПЛАНУ ДІЙ РАДИ ЄВРОПИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Норвегія виділить 3,6 млн євро для реалізації Плану дій Ради Європи для України на 2018–2021 роки. Про це поінформували в Раді Європи, повідомляє Укрінформ.

— Уряд Норвегії ухвалив нове зобов'язання щодо нецільового добровільного внеску в сумі 34 мільйони норвезьких крон (приблизно 3,6 млн євро) для реалізації Плану дій Ради Європи для України на 2018–2021 роки, — повідомили в Раді Європи.

Коментуючи це рішення, постійний представник Норвегії в Раді Європи, посол Єлизавета Валаас наголосила на прихильності її країни до підтримки зусиль України, зокрема у процесі реформування.

— Норвегія має тверду політичну та фінансову прихильність до діяльності Ради Європи щодо співпраці з Україною, спрямовану на підтримку реформ, — сказала пані Валаас.

Із урахуванням цього внеску загальний обсяг фінансової підтримки Норвегією План дій РЄ для України становить близько 4,6 млн євро.

Як повідомлялося, Комітет міністрів Ради Європи 21 лютого затвердив План дій РЄ для України на 2018–2021 роки. Бюджет Плану дій становить 29,5 млн євро.

КОРАБЛІ ВМС ЗС УКРАЇНИ ТА ТУРЕЦЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ ПРОВЕЛИ СПІЛЬНЕ ТРЕНУВАННЯ ТИПУ PASSEX

У північно-західній частині Чорного моря Військово-Морські Сили ЗС України та Турецької Республіки провели спільне тренування типу PASSEX. Основною метою заходу було відпрацювання взаємодії у складі багатонаціональних тактичних з'єднань та спільних дій у групі надводних кораблів відповідно до стандартів НАТО, підвищення рівня сумісності підрозділів, повідомляє прес-центр Командування ВМС ЗС України.

До тренування від української сторони було залучено фрегат «Гетьман Сагайдачний» і гелікоптер Ка-27, а від турецької — корвет TCG Buyukada (F-152) та фрегат TCG Salihreis (F-246). Захід проводився в кілька етапів, у ході яких було відпрацьовано тактичне маневрування, навчання зі зв'язку та протиповітряної оборони. Крім того, гелікоптер Ка-27 здійснив понад 20 посадок на палубу фрегата «Гетьман Сагайдачний».

ОГОЛОШЕННЯ

Інформація Квартирно-експлуатаційного відділу м. Вінниця про підсумки конкурсу, що відбувся 29.03.18 р., з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які були залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна з метою визначення ринкової вартості державного майна для розрахунку орендної плати.

Переможцями конкурсу визнано:

ФОП Рябець Ольга Миколаївна по об'єкту оренди: нежитлові приміщення №№ 101–104 будівлі № 1 площею 40,6 кв. м, військове містечко № 25, що знаходяться за адресою: м. Вінниця, проспект/вулиця Коцюбинського/Бевза, буд. 60/1, та перебувають на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Вінниця.

***

На виконання наказу державного секретаря Міністерства оборони України від 30.03.2018 р. № 46ДС/КП «Про оголошення конкурсного відбору на заміщення вакантної посади директора Державного підприємства «Готель «Козацький» Міністерства оборони України» оголошується конкурс на заміщення вакантної посади директора Державного підприємства «Готель «Козацький» Міністерства оборони України», що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління якими покладено на Головне управління майна та ресурсів.

Державне підприємство «Готель «Козацький» Міністерства оборони України

Юридична та фактична адреса підприємства: Україна, 01001, м. Київ, вул. Михайлівська, 1/3.

Тел.: (044) 279–19-16, (044) 279-30-79.

Основні напрямки діяльності: надання готельних та ресторанних послуг.

Перелік документів, що надаються разом Із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України: 2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копія документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань;

згода на обробку персональних даних; згода на проведення спеціальної перевірки за формою згідно з додатком 1 до Порядку, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки»; заява про проведення перевірки, що передбачена Законом України «Про очищенная влади» за формою згідно з додатком 1 до Порядку проведення перевірки; попередження стосовно встановлених Законом України «Про запобігання корупції» обмежень, підписане претендентом на посаду, за формою згідно з додатком 2^1 до Порядку, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 30.09.2015 № 784 «Про внесення змін до Порядку розгляду питань, пов'язаних з підготовкою і внесення подань щодо осіб, призначення на посаду та звільнення з посади яких здійснюється Верховною Радою України, Президентом України або Кабінетом Міністрів України чи погоджується Кабінетом Міністрів України»); заява на ім'я державного секретаря Міністерства оборони України щодо призначення на посаду; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендентів: повна вища освіта відповідного напряму підготовки (магістр, спеціаліст); післядипломна освіта в галузі управління; стаж роботи на посаді керівника нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції: відповідно до пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — до 20.04.2018 року за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 408 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, вул. Народного ополчення, 5А.

Дата проведення конкурсного відбору — до 27.04.2018, дата оголошення результатів конкурсного відбору — протягом 3 днів після його завершення.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України (з питань подання документів) — (044) 271-36-61;

у Головному управлінні майна та ресурсів (з питань фінансово-економічних розрахунків) — (044) 271-39-27.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємств — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) додається на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

***

Житомирський військовий інститут імені С. П. Корольова оголошує конкурс на заміщення вакантних посад керівного складу та науково-педагогічних працівників.

Посада, що заміщується особами офіцерського складу: начальник факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК — «полковник», посадовий оклад 8600,00 грн.

Посада, що заміщується працівниками Збройних Сил України: доцент кафедри телекомунікацій та радіотехніки факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 7890,00 грн.

Умови участі в конкурсі.

Вимоги до кандидатів на посаду, що заміщується особами офіцерського складу: військовослужбовці, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше десяти років) та оперативно-тактичний рівень військової освіти, або науковий ступінь (за профілем діяльності), вчене звання, оперативно-тактичний рівень військової освіти, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше трьох років, а також досвід військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Вимоги до кандидатів на посаду, що заміщується працівниками Збройних Сил України: особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника), або науковий ступінь та досвід науково-педагогічної роботи не менше п'яти років, або старші викладачі без наукового ступеня і вченого звання, які мають не менше 10 років стажу науково-педагогічної роботи.

Дата проведення засідання конкурсної комісії: 15 травня 2018 року. Строк подання документів: до 03 травня 2018 року.

Документи, що надсилаються для участі в конкурсі:

— військовослужбовці: рапорт про участь в конкурсі; автобіографія; копії документів про вищу освіту з додатками; службова характеристика; медична характеристика; завірена копія службової картки; довідка про проходження військової служби (із зазначенням військово-облікових спеціальностей); письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва) — за наявності.

— цивільні особи: заява про участь в конкурсі; автобіографія; копії документів про вищу освіту з додатками; копія трудової книжки; характеристика з місця роботи; копія паспорта; письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва) — за наявності.

Особи, які проходять військову службу (працюють) у Житомирському військовому інституті імені С. П. Корольова, подають рапорт (заяву), автобіографію, службову характеристику, список наукових праць (винаходів) та звіт про науково-педагогічну (наукову) діяльність.

Документи надсилаються на адресу: 10004, м. Житомир, просп. Миру, Житомирський військовий інститут імені С. П. Корольова.

З ПОЧАТКУ БОЙОВИХ ДІЙ НАШІ САПЕРИ ЗНЕШКОДИЛИ ПОНАД 340 тис. ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ

30% ВІД ЗАГАЛЬНОЇ КІЛЬКОСТІ СМЕРТЕЙ І ПОРАНЕНЬ ЦИВІЛЬНОГО НАСЕЛЕННЯ СПРИЧИНЕНО МІНАМИ, НЕРОЗІРВАНИМИ СНАРЯДАМИ, МІНАМИ-ПАСТКАМИ Й САМОРОБНИМИ ВИБУХОВИМИ ПРИСТРОЯМИ

Після того, як почалася агресія Російської Федерації на територіях Донецької та Луганської областей, значні райони стали забрудненими мінами та вибухонебезпечними предметами. За попередньою оцінкою, площа таких районів становить близько 7 тис. кв. км на підконтрольній території та орієнтовно 9 тис. кв. км на окупованих територіях Донецької, Луганської областей й Автономної Республіки Крим. Про це повідомив під час брифінгу начальник Управління екологічної безпеки та протимінної діяльності Міністерства оборони України полковник Максим Комісаров.

За словами офіцера, на сьогодні Україна є однією з найбільш забруднених мінами та вибухонебезпечними предметами держав у світі. Відповідно до інформації, отриманої від управління Верховного комісара Організації Об'єднаних Націй з прав людини, за період конфлікту із 14 квітня 2014 року по 15 серпня 2017 року загинуло щонайменше 2558 цивільних осіб, із них — 2416 дорослих і 242 дітей.

Серед основних причин жертв цивільного населення — міни, нерозірвані снаряди, міни-пастки та саморобні вибухові пристрої. Вони спричинили близько 30% смертей і поранень від загальної їхньої кількості.

На сьогодні на Сході України задіяно до 50 саперних розрахунків загальною кількістю близько 300 осіб. Загалом із початку бойових дій було перевірено близько 26 тис. га територій і знищено понад 340 тис. вибухонебезпечних предметів.

У критичному стані перебувають також об'єкти інфраструктури, оскільки доступ до пошкоджених обстрілами об'єктів часом неможливий через забруднення снарядами, які не вибухнули, і саморобними вибуховими пристроями.

— Тільки за минулий рік та перший квартал поточного року сапери ЗС України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій і Державної спеціальної служби транспорту змушені були реагувати на понад 1100 заявок. Найбільші зусилля зосереджено на відновленні елементів інфраструктури (газопроводи, водогони, лінії електромереж, залізничні колії), — сказав офіцер.

Полковник Максим Комісаров

Водночас, за словами полковника Максима Комісарова, найважливішими завданнями, які наразі реалізовує Міністерство оборони України та які мають стратегічні наслідки для перспектив реалізації протимінної діяльності в Україні, є розробка законодавства й національних стандартів у сфері протимінної діяльності.

Із 2016 року до гуманітарного розмінування Донбасу долучаються міжнародні організації

Починаючи з 2016 року у виконанні заходів протимінної діяльності беруть участь міжнародні неурядові організації The HALO Trust, Данська група з розмінування (DDG), Швейцарський фонд протимінної діяльності (FSD).

— З ініціативи Міністерства оборони України неурядова організація The HALO Trust підготувала 30 осіб зі складу Об'єднаних центрів військово-цивільного співробітництва для сучасних методів проведення занять з інформування щодо ризиків від вибухонебезпечних предметів залежно від категорії населення, — зазначив полковник Максим Комісаров.

За словами офіцера, до заходів інформування громадськості про ризики, пов'язані з мінами та вибухонебезпечними предметами, залучають усіх операторів протимінної діяльності як національних, так і міжнародних.

Значних зусиль у напрямку навчання населення ризиків від ВНП докладають Міжнародний Комітет Червоного Хреста, UNISEF та інші гуманітарні організації. 2017 року таким інформуванням було охоплено понад 100 тис. жителів Донбасу.

Також із метою автоматизації процесів планування та звітування у сфері протимінної діяльності Міністерством оборони України спільно з ДСНС та ДССТ, за сприяння Координатора проектів ОБСЄ в Україні здійснюється робота щодо створення в Україні чіткої та продуктивної організації управління інформацією протимінної діяльності за допомогою програмного забезпечення IMSMA.

Українські сапери часто виявляють міни, які виробляють винятково в Росії

— Російська Федерація застосовує міни радянського виробництва, які вже не існують на території нашої держави. Зокрема на визволених територіях Донецької та Луганської областей знаходимо ПМН-2, які ми не використовуємо та які вже було знищено. Вони в нас могли з'явитися тільки з боку РФ, — повідомив полковник Максим Комісаров.

Також, за словами офіцера, на цих територіях українські сапери знешкодили осколкову міну спрямованої дії МОН-50, під якою стояла міна-пастка МЛ-8, яку виробляють тільки в Росії. Дуже часто сапери виявляють міни, які було виготовлено після 1991 року та які не використовує Україна.

Наша держава дотримується своїх міжнародних зобов'язань у сфері протимінної діяльності. Відповідно до них Україна знищила понад 2 млн заборонених для використання протипіхотних мін.

Роман ВУС

ВІДТЕПЕР РОЗРОБКОЮ ТА СТВОРЕННЯМ НАРУКАВНИХ ЗНАКІВ ЧАСТИН ЗАЙМАТИМУТЬСЯ ВИКЛЮЧНО ФАХІВЦІ

Нещодавно відділом розробки та впровадження військової символіки Головного управління розвитку та супроводження матеріального забезпечення було опрацьовано та затверджено командуванням ГУ РСМЗ ЗСУ інструкцію щодо розробки нарукавних знаків (емблем) органів військового управління, об'єднань, з'єднань, військових частин, військових навчальних закладів, установ та організацій Збройних Сил України.

Документом встановлено порядок та алгоритм, за яким усі військові частини Збройних Сил України отримують можливість розробки власного нарукавного знака чи емблеми.

Необхідність розробки такого документа назріла давно, адже нарукавний знак — це «призначена для носіння на рукаві військової форми одягу сукупність об'єднаних певним чином характерних ознак, відмітний символ військово-значимої інформації». На жаль, до недавнього часу, особливо з початком АТО та формуванням добровольчих батальйонів, бійці та командири багатьох військових колективів на власний розсуд займалися питаннями символіки своїх частин і підрозділів. Віднині ж військо отримало чітку інструкцію, якою впорядковано розробку нарукавного знака.

Йдеться насамперед про специфіку діяльності військової частини, її приналежності до певного виду Збройних Сил України, роду військ (служби) тощо. Крім цього, при створенні ескізу емблеми необхідно враховувати історію українського війська та новітні бойові традиції військової частини, що виникли під час російсько-українського збройного конфлікту.

Також у нарукавних знаках має позначатися місце дислокації військової частини — без вторгнення до територіальної та муніципальної символіки, які є виключною компетенцією місцевих громад і без погодження з якими використання повних гербів та інших символів громад є недоречним.

Нарукавний знак можуть мати військові частини включно до окремого батальйону та йому рівні.

Військові частини, які перебувають на окремому штаті, мають (або не мають) загальновійськовий номер та організаційно входять до складу з'єднання, використовують емблему, встановлену для з'єднання.

Наприклад, військовослужбовці навчального центру, який організаційно входить до складу Житомирського військового інституту імені С.П. Корольова, носять емблему інституту.

Що стосується порядку розробки малюнка майбутнього нарукавного знака, то він має такий алгоритм. Інструкцією визначено, що малюнки знаків та їхні описи розробляються у відділі розробки та впровадження військової символіки ГУ РСМЗ ЗСУ. Підставою для розробки емблеми та її опису є письмове клопотання командира військової частини на ім'я начальника вищезгаданого відділу. До клопотання має додаватися інформаційна довідка про військову частину встановленого зразка. З бланком такої довідки можна ознайомитися в додатках до інструкції. Після отримання цих документів передбачається, що комісія відділу в десятиденний термін зобов'язана розглянути надані матеріали та вирішити питання щодо організації та методичного забезпечення процесу розробки.

В інструкції вказано, що відділ розробки та впровадження військової символіки ГУ РСМЗ ЗСУ впродовж місяця має розробити малюнок емблеми та її опис у двох примірниках і надіслати їх командиру відповідної військової частини.

Своєю чергою командир частини також упродовж десятиденного терміну має можливість розглянути надіслані ескіз та опис і в разі згоди схвалити їх. Після цього малюнок нарукавного знака та його опис надсилаються на затвердження Міністром оборони України або начальником Генерального штабу — Головнокомандувачем ЗС України, відповідно до підпорядкування.

Іван СТУПАК

«МИ ВГРИЗЛИСЬ У ЦЮ ЗЕМЛЮ, І ПОСУНУТИ НАС НАЗАД НЕ ЗМОЖЕ НІХТО»

Воїни цього ВОПу вже багато місяців поспіль обороняють визначену ділянку на Луганському напрямку. Вони витримали сотні мінометно-кулеметних обстрілів, відбили чимало атак ДРГ російських найманців. Вони день і ніч несуть бойове чергування у розкислій від дощів багнюці й на морозі...

До опорного пункту ми дістаємося на броні БМП. Цю розкислу через поталий сніг дорогу іншій техніці не подолати. Просуваємося на невеликій швидкості між пагорбами, обабіч дороги — побиті снарядами й мінами обгорілі деревця. Піднімаємося вище, і на чорному, подекуди з ще й досі не розталими острівцями снігу, полі нам уже видно бліндажі й укриття, а також бійців, які займаються своєю буденною справою — несуть бойове чергування на позиціях.

Зустрічає командир взводу Віталій. На своєму ВОПі він, як кажуть, і цар, і бог, його слово — закон, і жоден з підлеглих у цьому не сумнівається. Ротний про нього каже: спокійний, витриманий, але вимогливий, хороший командир. На війні Віталій із самого початку. У 2014 році бив терористів у складі підрозділу ДУК «Правий сектор», а в 2015-му уклав контракт зі Збройними Силами і служив у розвідроті. За рік йому після закінчення прискорених курсів присвоїли перше офіцерське звання і довірили взвод.

«Якби не «дашка» і «покемон» (ДШК і ПКМ) нам було б важкувато. Бойовики після обстрілів із мінометів іноді намагаються наблизитися до нас на БМП. Та після кількох черг із ДШК одразу тікають. Бояться. Якщо підійдуть надто близько, ми з їхньої техніки зробимо решето»

Кулеметник Віталій

Головний сержант взводу Дмитро

Санінструктор Ігор

Стрілець Володимир: «Цей пес — повноцінний член взводу, адже разом з нами несе бойові чергування»

— Кожну людину до свого підрозділу я підбирав особисто, — наголошує Віталій, — ретельно вивчав особисті якості, звертав увагу і на фізичну підготовку, і на швидкість мислення і кмітливість, а також, що для мене дуже важливо, на життєву позицію.Так складався наш колектив, який тримає нині ці позиції. Для мене як для командира найголовніше те, що я впевнений в кожному — в бою жоден не підведе. У нас є й молоді хлопці, й старші чоловіки, але в усіх одна мотивація — захищати Україну, не дати ворогу шансу пробитися крізь наш опорник.

Взводний опорний пункт — це кількасот метрів лінії оборони, вздовж якої знаходяться замасковані спостережні пункти, траншеї, вогневі позиції й кулеметні гнізда, а також бліндажі й укриття для відпочинку, приготування їжі та зберігання майна. На цьому невеличкому клаптику землі бійці живуть місяцями, змінюються пори року, а вони незмінно уважно пильнують за ворогом і витримують його обстріли. А в разі атаки взвод будь-що має зупинити противника і триматися до підходу підкріплення. На цих позиціях стоять в обороні кілька десятків воїнів. У багатьох із них чималий бойовий досвід. Найбільше допомагає командиру головний сержант взводу Дмитро. Він ще до війни служив в армії, звільнився, а з початком агресії російсько-терористичних банд знову повернувся до строю. Воював стрільцем, навідником, командиром бойової машини.

— Служба тут украй напружена, мабуть, не кожен і витримає, — каже Дмитро. — 24 години на добу, сім днів на тиждень триває бойове чергування. Позиції ворога за ясної погоди добре видно навіть без бінокля — вони за 800 метрів від нас. Тому роботі на спостережних пунктах та вогневих позиціях — особлива увага. Нині в нас значно тихіше, ніж було восени та взимку. Тоді спокою не давали постійні мінометно-кулеметні обстріли, «навідування» ДРГ, робота снайперів. Коли ми зайняли ці позиції, то насамперед збільшили кількість вогневих точок, поглибили траншеї, проклали додаткові ходи сполучення, зміцнили перекриття бліндажів й укриттів, облаштували різноманітні загородження й інші «сюрпризи» для ворога.

Взагалі свої позиції потрібно постійно укріплювати, повсякчас відновлювати, обладнувати й маскувати. Зараз сніг швидко розтанув, окопи і бліндажі заливає водою. По коліно

Як відзначають бійці, в теперішніх умовах ДШК — найефективніший аргумент для ворога

Хвостовик від гранати ПГ-9 — черговий «подарунок» від бандитів. На щастя, ніхто не постраждав

Взводний опорний пункт — це кількасот метрів лінії оборони. На цьому невеличкому клаптику землі бійці живуть місяцями. Змінюються пори року, а вони незмінно уважно пильнують за ворогом і витримують його обстріли

На передовій бійцям ніколи нудьгувати — через примхи погоди доводиться постійно відновлювати траншеї та ходи сполучення

До найближчих позицій противника 800 метрів. Наші воїни намагаються контролювати кожне пересування ворога

у воді воювати важкувато, хоча іноді й доводилося. Тож рятуємо ситуацію за допомогою насосів, вичерпуємо воду відрами, прокопуємо рівчаки для стікання води. А ще укріплюємо стінки траншей і окопів, які поступово обсипаються. Якщо все робити за правилами і на совість, то часу на відпочинок не залишається. До того ж треба постійно дбати і про озброєння — чистити, змащувати, щоб у бою не підвело, ремонтувати техніку...

На бойове чергування заступив буковинець Віталій. Це в нього друга ротація на передовій. Він кулеметник ДШК.

— Якби не «дашка» і «покемон» (ДШК і ПКМ), — жартома говорить боєць, — нам було б важкувато. Бойовики після обстрілів із мінометів іноді намагаються наблизитися до нас на БМП. Та після кількох черг із ДШК одразу тікають. Бояться. Якщо підійдуть надто близько, я з їхньої техніки зроблю решето. І це їх неабияк відлякує. ДШК — дійсно вагомий аргумент.

Вдома Віталія з нетерпінням чекають дружина, син-першокласник і донька третьокласниця.

— Якщо чесно, — зізнається Віталій, — за дітьми і дружиною дуже скучив, як і вони за мною. Та коли буваю у відпустці, мимоволі завжди згадую своїх хлопців, як вони без мене. Це ж мій взвод, мої друзі, ми — як одна сім'я. Як же ж про це можна забути. Зрештою ми переможемо. Ось тоді поряд будуть і родина, і друзі.

Добре службу на позиціях несуть і рідні брати — 23-річний Микола і 25-річний Степан, хороші, надзвичайно працьовиті й відповідальні хлопці. Степан воює ще з 2014 року, спочатку майже три роки у складі аеромобільного підрозділу, а тепер разом із братом, якого він «загітував», уже в одній частині. В майбутньому хлопці планують зробити військову кар'єру.

«На святковому столі наших бійців на опорнику страв буде не менше, ніж у тилу. І паска, і крашанки, ковбаска, сальце — все, як у людей годиться. Крашанки ми робимо самі. Як кажуть, війна війною, а Великдень — це свято»

Стрілець-санінструктор Ігор прийшов до війська добровольцем у квітні 2015 року, під час п'ятої хвилі мобілізації. Це вже його третє бойове відрядження. У 2015-му воював під Золотим на Луганському напрямку, а в 2016-му — на околицях Донецька під Красногорівкою. Врятував кілька десятків побратимів. Під час одного з обстрілів у грудні минулого року було поранено відразу п'ятьох воїнів. Ігор тоді вміло надав їм першу медичну допомогу — зберіг хлопцям життя.

Роль кухаря на ВОПі по черзі виконує кожен, та найкраще це виходить у івано-франківця Івана.

— Ніяких секретів у мене немає, — ніяковіє Іван, — просто все потрібно робити з душею. Особливо, як готуєш борщ. Хлопцям найбільше смакують саме він, а ще печена картопля з м'ясом. Часто просять приготувати щось смачненьке. От і відкладаю автомат і беру до рук кухонне приладдя. На Різдво ми мали дев'ять смачних страв. Думаю, що й на Великдень буде не гірше. Добре, що продуктів завжди достатньо, є з чого готувати.

— На святковому столі наших бійців на опорнику страв буде не менше, ніж у тилу, — запевняє Іван. — І паска, і крашанки, ковбаска, сальце — все, як у людей годиться. Крашанки ми робимо самі. Пасхальні яйця у вільну хвилину навіть власноруч розфарбовуємо, прикрашаємо, як кому подобається. Як кажуть, війна війною, а Великдень — це свято. і бойовикам нам його не зіпсували. А то доведеться тоді їх почастувати свинцевими «смаколиками».

Зрештою волонтери пообіцяли передати воїнам до Великодня святкові страви та подарунки, листи та дитячі малюнки. Військовий капелан частини освятить страви і привітає з Воскресінням Христовим: «Щоб Господь Бог оберігав їхні життя і благословив на щасливе повернення додому».

Цей взводний опорний пункт — лише маленька ланка великої оборони вздовж усієї лінії розмежування з противником. І її міцність залежить від надійності кожної окремої ланки. Воїни на опорнику цілодобово за будь-якої негоди виконують важку солдатську роботу. Як сказав мені один із бійців: «Ми вгризлись у цю землю, і посунути нас не зможе ніхто».

Олександр ПАРІЙ

«САНІНСТРУКТОР СКАЗАВ: «ЯКЩО ВПАДЕМО, ТО ТІЛЬКИ РАЗОМ». ТАК МИ І ДОЇХАЛИ: Я В НАПІВПРИТОМНОМУ СТАНІ, А ВІН ІЗ ЗСУДОМЛЕНИМИ ПАЛЬЦЯМИ РУК»

СВОГО ЗАСТУПНИКА КОМАНДИРА БАТАЛЬЙОНУ З МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДЛЕГЛІ ВВАЖАЮТЬ НЕТИПОВИМ. ЧОМУ?..

На перший погляд нічого надзвичайного: документація в порядку, моральний дух у підрозділі високий. Тоді ж чому нетиповий? А тому, що його погляди на виконання своїх обов'язків і виховання військовослужбовців руйнують стереотипи офіцера цієї ланки, які, на жаль, присутні в нашому війську ще з радянських часів. Однак сьогоднішні бойові «замполіти» української армії справді інші...

Історія Сергія Вовка схожа на історію більшості українців, які змінили затишок власної оселі на окопи та бліндажі, але й має свою особливість.

— Не міг сидіти вдома, не міг спокійно дивитися, як убивають українців і загарбують нашу землю, — каже офіцер.

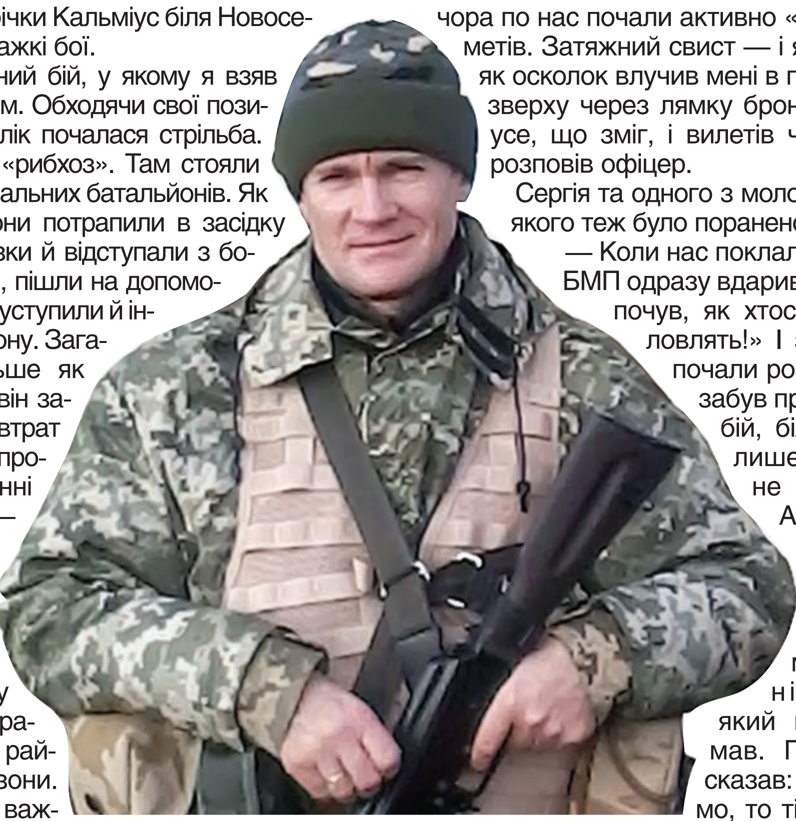
Сергій Вовк впевнений, щоб чути людей, бачити їхні проблеми, треба бути поряд із ними

Йому 49 років. Він устиг тричі побувати в лейтенантських погонах. Уперше — після закінчення Сімферопольського вищого військово-політичного будівельного училища. Тоді ще в радянській армії його звільнили за скороченням штатів після того, як прослужив півтора року. Потім, закінчивши Луганський інститут внутрішніх справ, він пройшов шлях від лейтенанта до підполковника міліції. Закінчив службу на посаді начальника районного відділу міліції 2010 року. А на початку квітня 2015-го, пішовши у військо за мобілізацією, знову одягнув лейтенантські погони.

— Півтора місяця в навчальному центрі — і розподілення в окремий батальйон однієї з мотопіхотних бригад на посаду заступника командира батальйону по роботі з особовим складом, відслуживши визначений термін, демобілізувався. Але зрозумів, що життя залишилося в батальйоні та що, доки триває війна, моє місце на передовій, тож знову повернувся у свій підрозділ. Підписав контракт, — розповів Сергій.

…Потрапив офіцер, як кажуть, із корабля на бал: одразу в район бойових дій. Тоді позиції підрозділу перебували в районі річки Кальміус біля Новоселівки. Там точилися важкі бої.

— Перший серйозний бій, у якому я взяв участь, був випадковим. Обходячи свої позиції, почули, як неподалік почалася стрільба. Це місце називалося «рибхоз». Там стояли бійці одного з розвідувальних батальйонів. Як виявилося пізніше, вони потрапили в засідку під час чергової вилазки й відступали з боєм. Ми, не зволікаючи, пішли на допомогу. Пізніше в бій також уступили й інші бійці цього батальйону. Загалом бій тривав більше як п'ять годин. На диво, він завершився без жодних втрат із нашого боку. А от у противника були численні загиблі й поранені, — пригадує офіцер.

Майор Сергій Вовк

Утім найважче випробування долі Сергій Вовк пережив у період, коли ротну тактичну групу його батальйону відправили на підсилення в район авдіївської промзони. Саме там він зазнав важкого поранення й лише завдяки тому, що йому пощастило, залишився живим.

— В Авдіївку ми потрапили у квітні 2017 року. З нашого батальйону сформували ротну тактичну групу. До позицій ворога тут було 70 метрів. Тому якщо раніше більшість обстрілів із великокаліберних кулеметів, мінометів та артилерії мали позиційних характер, то тут ми зійшлися з противником, як кажуть, лицем до лиця, — каже майор Сергій Вовк.

…То був весняний сонячний день. Бійці вже звикли до постійних обстрілів. Адже їх було так багато, що інколи на свист куль просто не звертали увагу. І нічого не вказувало на те, що бойовики розпочнуть активні дії.

— Близько п'ятої години вечора противник розпочав масований артилерійський обстріл. А це означало, що до нас «у гості» можуть прийти ворожі ДРГ, — згадує Сергій. — Ми з офіцерами вирішили розділитися по позиціях, щоб керувати боєм безпосередньо на опорниках. Близько восьмої вечора по нас почали активно «насипати» з мінометів. Затяжний свист — і я навіть не відчув, як осколок влучив мені в плече. Він увійшов зверху через лямку бронежилета. Пробив усе, що зміг, і вилетів через лопатку, — розповів офіцер.

Сергія та одного з молодших командирів, якого теж було поранено, евакуювали.

— Коли нас поклали на броню, водій БМП одразу вдарив по газах. Я лише почув, як хтось крикнув: «Беху ловлять!» І за секунду поруч почали розриватися міни. Я забув про все на світі, про бій, біль, у голові була лише одна думка: не впасти з броні. Адже під час такої поїздки й здоровій людині втриматися важко, а тут пораненому. Завдячую санінструкторові, який мене міцно тримав. Пам'ятаю, як він сказав: «Якщо ми впадемо, то тільки разом». Так ми й доїхали до штабу… Я в напівпритомному стані, а він із зсудомленими пальцями рук. Далі вже «санітаркою» — на Покровськ. Мені дуже пощастило, адже величезний дванадцятиміліметровий осколок тільки потрощив кістки, не зачепивши життєво важливі органи. У тілі залишилося чимало дрібних. Їх лікарі порадили не чіпати, адже під час операції була велика ймовірність зачепити якусь артерію або нерв, що автоматично могло зробити мене інвалідом, — розповів майор Сергій Вовк.

Нині офіцер продовжує служити. Він вважає: щоб чути людей, знати їхні проблеми, треба бути поряд із ними.

Майора Сергія Вовка у сьогоднішніх реаліях я б, навпаки, назвав типовим бойовим «замполітом». Саме такі пройшли горнило війни і продовжують свою справу педагога і наставника в окопах на лінії вогню.

Олександр ЗАВТОНОВ

ПІСЛЯ ДВОХ РОКІВ НА ВІЙНІ ТЕПЕР НАВЧАЄ ЛІЦЕЇСТІВ

Старшина другої статті Сергій Дяченко

...У підвалі приватного будинку на околиці Красногорівки було тепло, на вулиці — міцний мороз, усе покрито снігом, і лише чорні вирви ворожих снарядів руйнували казковий зимовий пейзаж. Сергій підійшов до буржуйки. Погрів затерплі з холоду руки, зняв бронежилет. Йому хотілося тільки одного — проспати кілька діб, але така розкіш, як тривалий сон, — то привілей цивільного життя. У радіостанції лунали доповіді бійців, які заступили на позиції, та вже крізь пелену сну натренований мозок почав виокремлювати тривожні слова побратимів.

Сергій прокинувся миттєво, його товариші теж не зволікали й швидко почали надягати бронежилети. Узимку між чергуваннями бійці під час відпочинку не знімали одяг, аби в разі небезпеки не гаяти часу на вдягання. Голоси в радіостанції били тривогу. І цієї миті пролунав вибух першого прильоту, а за ним — другий, третій. Били 120-міліметровим калібром, і били влучно саме по них.

— Вони знають, де наші розташування, — устиг подумати Сергій і припав до землі, бо десь неподалік знову розірвався снаряд.

Тим часом окупанти стали підтягувати техніку, а передові групи противника наблизилися на дистанцію вогневого контакту.

Військовослужбовець згадує, що бійцям довелося бігти кілька сотень метрів до своїх позицій крізь щільний вогонь. Він і досі не розуміє, як ніхто не загинув і навіть поранення не зазнав. Українські бійці відкрили вогонь з усієї наявної зброї, і масованим вогнем удалося відігнати знахабнілих окупантів.

Цей епізод стався в грудні 2014 року біля Красногорівки зі старшиною другої статті Сергієм Дяченком. За його словами, та ніч стала першою серйозною перевіркою на витривалість, здатність побороти страх і битися, попри все.

Після дев'яти місяців на передовій в складі однієї із механізованих бригад демобілізувався й повернувся до цивільного життя. Але довго в тилу просидіти не зміг і 2015-го підписав контракт. І знову на Донбас. Тепер уже з батальйоном морської піхоти.

Нещодавно військовослужбовець перевівся в Одеський Військово-Морський ліцей на посаду старшини взводу. І тепер передає свій досвід молодому поколінню захисників.

Олександр ЗАВТОНОВ

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ!

Старшина Руслан більшу частину свого життя прожив у Росії. Сьогодні від «руского міра» боронить Україну. Троє дітей сумують за батьком та підтримують його

Гранатометник Олег з Одещини. Тривалий час працював за кордоном. Хоче жити і в себе вдома, як в європейській країні. Заради цього, а також щасливого майбутнього своєї сім'ї він зараз на передовій

Більше двох років сержант Олександр із Дніпра у підрозділі піхотинців. Бійці поважають його за вміння прийняти швидке і правильне рішення в бойовій обстановці

Володимиру — 60. Він кулеметник. У серпні 2015 року попросився до війська. Відтоді й воює. У рідному Запоріжжі на нього чекають дружина, дві дочки, дві внучки і внук. А тут на фронті про нього піклуються і не дають сумувати Патрон і Куля

До війни Олександр працював у меблевому бізнесі. У 2015-му був мобілізований і досі воює з російськими окупантами. Це вже його четверта ротація на гарячий Схід України

Вадим, взявши академічну відпустку в столичному виші, пішов на фронт. І вже майже рік тут

Молодший сержант Денис — командир відділення гранатометників. З минулого літа боронить Піски

— Мої діти, старша донька Даша та молодший син Данило, сьогодні з татком, котрий також військовий та неодноразово був у районі проведення АТО, — говорить зв'язківець старший солдат Олена. — Сьогодні моя черга

Володимир пройшов майже всі гарячі точки Донбасу. Під час боїв за Дебальцеве зазнав поранення, але й досі залишається в строю, щоб перемогти

БИТВУ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД РОСІЙСЬКОЇ «ОБОРОНКИ» УКРАЇНСЬКИЙ ОПК ПОЧАВ ЩЕ В 90-ті

ІМПОРТОЗАМІЩЕННЯ СПОНУКАЄ ДО НОВАТОРСТВА: ЗА ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ УКРАЇНСЬКІ АВІАРЕМОНТНІ ПІДПРИЄМСТВА З НУЛЯ НАЛАГОДИЛИ ВИРОБНИЦТВО ТИСЯЧ ДЕТАЛЕЙ ДЛЯ АВІАЦІЙНОЇ ТЕХНІКИ

Термін «імпортозаміщення» в Україні здебільшого асоціюють із російським диктатором. У відповідь на санкції Заходу він оголосив у РФ епоху «импортозамещения».

Хоча воно в цій країні просто неможливе, бо самотужки нічого конкурентного, крім телевізійної брехні, Росія створити не здатна.

«Ми не можемо відпустити Україну на Захід, бо понад 250 підприємств ВПК працюють на російський ринок», — приблизно так казав Путін напередодні агресії.

Україна не скорилася, і вже за рік-два кілька українських військових заводів поїхали з Донбасу в білих КАМАЗах. Так РФ частково вирішила проблему свого імпортозаміщення у військовій сфері…

Мало хто знає, що власне імпортозаміщення російських «товарів та послуг» військового спрямування Україна почала не після агресії Росії, обох Майданів чи «тузлівської» кризи, а ще в далекі дев'яності.

Розуміючи обмеженість ринку збуту підприємств українського ОПК, який був зорієнтований передусім на Схід, росіяни завжди ставили умисно неприйнятні умови: невигідні контракти, завищені/занижені ціни тощо. Майже, як у газовій сфері. Значно легше було підприємствам, без продукції яких РФ не могла обійтися, тож можна було висувати свої вимоги.

Су-27 на ремонті. Велику кількість запчастин, зокрема й до цього літака, вітчизняні підприємства навчилися виготовляти самі

Ціна переозброєння неприпустимо висока, бо «пересісти» на західні літаки належить не лише льотчикам, а й усій галузі — від науки до обслуговування…

У таких умовах у лихі 90-ті виживала й авіаційна галузь. Високотехнологічний вид Збройних Сил — Військово-Повітряні Сили потребував постійного технічного контролю, експлуатації, відновлення та ремонту.

— У пострадянську кризу необхідно було проводити великий перелік робіт із збільшення строків служби авіаційної техніки, — згадує один із фундаторів ІАС ВПС України Володимир Самулєєв. — Запрошували росіян. Але ставлення на офіційному рівні було таке… Просто бракує слів. Погодилися приїхати… з умовою проживання в елітних готелях, відповідним харчуванням тощо. Там суми такі, що не кожне підприємство могло собі дозволити оплачувати ці відрядження. Нормальні контакти налагоджувалися лише в окремих бесідах між знайомими, випускниками одного вишу, на різних міжнародних заходах.

Більше десяти авіаційно-ремонтних підприємств в умовах кризи та жорсткої конкуренції зуміли не лише залишитися на плаву, а й вийти на світовий ринок, і в окремих випадках стати поряд із авіавиробниками найрозвинутіших країн. Скажімо ДП «Луцький ремонтний завод «Мотор» освоїв виробництво та ремонт понад 4000 деталей: від маленьких шайб та гвинтиків до надзвичайно технологічних складальних одиниць —вузлів, підсистем, комплектів.

Саме завдяки успішній роботі авіаційних підприємств літаки та вертольоти, що були на озброєнні, в гарячому 2014-му зуміли піднятися в небо Донбасу і дати відсіч агресору.

Нині техніка посилено ремонтується, модернізується та стає до строю, в чому заслуга військових інженерів — від авіаційних ТЕЧей до авіаремонтних заводів, які тепер добре знають значення слова «імпортозаміщення».

Україна пішла шляхом відновлення наявного парку літальних апаратів, який залишився в Україні після розпаду СРСР. Сьогодні маємо цілком достатньо авіаційної техніки для забезпечення обороноздатності держави в мирний час.

Однак фізичне та моральне старіння авіатехніки дається взнаки. На виробництвах доводиться приймати нестандартні рішення, змінювати нормативну базу по окремих деталях. А це не надто просто.

Скажімо, є вартісна деталь авіаційного двигуна, яку через фізичне старіння експлуатувати не можна, бо відповідно до норм відновленню вона не підлягає. Так от, завдяки тому, що українські підприємства модернізували виробництво сучасними технологіями, ця деталь тепер ремонтується. Новітнє обладнання є на багатьох заводах, як і фахівці, котрі вже вміють на ньому працювати.

Це є відповіддю на запитання, чому ми не поспішаємо відмовлятися від радянських літаків та вертольотів. Мовляв, Канада давала винищувачі F-18 «на халяву», або в кооперації з китайцями можна випускати легкий штурмовик L-15. Ціна питання в обох випадках неприпустимо висока. Бо «пересісти» на F-18 належить не лише льотчикам, а й усій галузі від науки до обслуговування: зв'язок, навігація, ПММ, спецавтотехніка тощо.

Китайські штурмовики не є багатофункціональними і не здатні перекрити всі авіаційні потреби Повітряних Сил. Україна може оснащувати їх лише двигунами власного виробництва, решту доведеться купувати.

Ходили чутки і про закупівлю шведських JAS-39 Gripen NG. Одна ескадрилья «шведів» обійдеться Україні у понад мільярд доларів США, плюс уже згадані видатки.

— Ми маємо в Україні чимало підприємств, не лише в оборонно-промисловому комплексі, які готові підставити плече українському війську, але ніхто цього не зробить задарма, — розповідає Володимир Самулєєв. — Наприклад, банальне питання авіаційної гуми, яка, до речі, є високотехнологічним продуктом, ми могли б вирішити із відомим виробником у Білій Церкві. Але вони питають: скільки коліс вам треба на рік? Ми кажемо — 50, вони нам — до побачення! Словом, ніхто не буде вкладати в налагодження виробництва десятки мільйонів без шансу «відбити» ці гроші. Так і до банкрутства недалеко.

Тож у найближчі 20 років Україна змушена використовувати наявну базу військової авіатехніки з глибокою модернізацією всіх літаків та вертольотів. Звісно, без імпортозаміщення російського сегмента обійтись не можемо. Ми не торгуємо з агресором, але вихід із ситуації шукати треба.

Один із них не дуже популярний, але все ж… Із двох ліпити один, як на "авторозборці". Таке авіадонорство не є чимось незвичним навіть для західних країн, зокрема США. Там рахують кожен цент, і ефективність використання матеріальних ресурсів на жорсткому контролі.

В українських реаліях саме цей спосіб прийнятний до винищувачів МіГ-29, які Україна повернула з анексованого Криму. Багато деталей фюзеляжів та двигунів там просто знищено ударами лома та сокири, тож відновлювати нічого. Доводиться «складати пазл» із двох, а то й трьох апаратів. Така практика застосовується і до наземної техніки, пошкодженої в боях на Донбасі.

Вести мову про закупівлю нової авіаційної техніки чи створення власного багатофункціонального винищувача, зовсім не на часі. По-перше, «брат під воротами», по-друге, економіка країни цього не подужає. Лише на створення бойового літака провідні країни світу витрачають мільярди доларів та не менше десяти років.

Юрій ІГНАТ

Катери типу «Кентавр» спустять на воду влітку поточного року

«ГЮРЗА» — У СТРОЮ, «КЕНТАВР» ТА «ЛАНЬ» — НА ПІДХОДІ

У ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛАХ УКРАЇНИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ РОБОТА ЩОДО ПОПОВНЕННЯ КОРАБЕЛЬНОГО СКЛАДУ НОВИМИ АРТИЛЕРІЙСЬКИМИ ТА ПРОТИДИВЕРСІЙНИМИ КАТЕРАМИ

Практично на завершальній стадії прийом до бойового складу чотирьох малих броньованих артилерійських катерів типу «Гюрза-М» — «Вишгород», «Кременчук», «Лубни» і «Нікополь»

— Перші два катери цього проекту «Аккерман» та «Бердянськ» добре себе зарекомендували. Найближчим часом до сил постійної бойової готовності флоту увійдуть іще чотири. Таким чином, матимемо у своєму розпорядженні вже шість нових бойових катерів даного проекту, які цілком органічно впишуться в загальну систему бойового застосування ВМС України. Вони будуть особливо ефективні під час патрулювання у ближній морській зоні, захисту важливих об'єктів морської інфраструктури та прибережної зони України не тільки в Чорному, а й в Азовському морі, — зазначив командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко.

За словами командувача флоту, справжнім «сюрпризом» для агресора стане використання нашими ВМС в окремих районах Азово-Чорноморського регіону новозбудованих протидиверсійних катерів типу «Кентавр». Вони не тільки забезпечать там військову присутність України, але й протидіятимуть силам та засобам противника.

— Сучасні, маневрені катери типу «Кентавр» матимуть необхідні мореходні можливості, малі розміри, живучість та озброєння. Їх спустять на воду вже влітку цього року. Проектом передбачена максимальна швидкість — до 50 вузлів. Катери оснастять відповідною зброєю, вогневої сили котрої буде достатньо для знищення окремих маломірних цілей противника. За цими катерами — майбутнє розвитку корабельних десантних сил флоту, — проінформував віце-адмірал Ігор Воронченко.

«Кентаври» будуть малопомітні для радіолокаційних та інфрачервоних засобів противника. Ці можливості дозволять приховано і водночас ефективно транспортувати у визначені райони виконання бойових завдань підрозділи морської піхоти або спеціального призначення з їхнім подальшим десантуванням на необладнане узбережжя. Однією з проектних особливостей катера є великий десантний відсік, де розміщуватимуться 32 військовослужбовці. Для порівняння: сучасний шведський десантний катер CombatBoat 90, проект якого взято для розробки власної платформи низкою країн НАТО, може розмістити лише 21 особу.

Ракетні катери типу «Лань» разом із багатоцільовими корветами проекту 58520 стануть основою ударної складової корабельного складу флоту

Ще однією перевагою «Кентавра» є його дальність плавання — до 500 миль. За цим показником і за характеристикою «максимальна швидкість» наш катер абсолютно не поступається турецькому катеру типу MRTP-24, який на даний час є однією з кращих десантно-амфібійних катерних платформ у світі.

Звісно, беззаперечним фактом могутності провідних флотів світу є наявність ударної ракетної зброї дальньої дії. Україна в цьому напрямку також нарощує м'язи — розробляє протикорабельні крилаті ракети власного виробництва, які стануть на озброєння ВМС. Також у середньостроковій перспективі український флот поповнять сучасні ракетні катери типу «Лань», які будуть повністю сумісні за технічними характеристиками з відповідними кораблями країн НАТО.

— Ракетні катери типу «Лань» разом із багатоцільовими корветами проекту 58520 стануть основою ударної складової корабельного складу флоту. Передбачається, що перший корпус цього катера закладуть улітку поточного року. Крім того, цьогоріч уже відбулися випробування вітчизняних протикорабельних ракет, якими планується оснастити «Лані», — повідомив віце-адмірал Ігор Воронченко. Актуальність якнайшвидшого будівництва катерів цього проекту очевидна. Їхні можливості дозволятимуть виконувати завдання у виключній морській (економічній) зоні України. Сьогодні Росія підступно захопила не тільки Крим, а й усі морські енергетичні об'єкти Голіцинського і Одеського газових родовищ. Країна-агресор краде український газ з українського шельфу Чорного моря. Тут вам і акт морського піратства, і агресія на ще одну суверенну частину України. Окрім того, захоплені бурові установки на постійній основі охороняють кораблі окупантів.

Зважаючи на ці виклики та загрози, ракетні катери типу «Лань» з протикорабельними крилатими ракетами, які матимуть велику дальність ураження, не тільки зможуть стримувати корабельні угруповання агресора в північно-західній частині Чорного моря, але й стануть серйозною загрозою для надводних кораблів та підводних човнів противника.

Віталій ПАНЧИШИН

У КОМАНДУВАННІ ВМС ЗС УКРАЇНИ ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ОПРАЦЮВАННЯ КОНТРАКТУ НА ОТРИМАННЯ ДВОХ ПАТРУЛЬНИХ КАТЕРІВ ТИПУ «АЙЛЕНД» ВІД УРЯДУ США

— Катери ми отримуємо безкоштовно, але їх транспортування, підготовка екіпажів та інші супутні витрати здійснюються за рахунок держави. Це перший випадок такої допомоги від іншої країни за відповідну оплату, тому на законодавчому рівні були певні складнощі щодо її реалізації в рамках чинного законодавства, але на сьогодні такий шлях уже визначено, його буде реалізовано відповідно до чинної угоди між урядами України та Сполучених Штатів Америки, — розповів командувач Військово-Морських Сил ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко.

Американській стороні вже повідомлено про готовність Міністерства оборони України до отримання патрульних катерів на запропонованих умовах. Наразі очікують повідомлення від США щодо термінів проведення заключної конференції з опрацювання основних умов контракту, під час якої заплановано визначити остаточну вартість супутніх витрат, пов'язаних із передачею катерів, і терміни виконання робіт.

Після підписання цього контракту розпочнеться безпосередній процес передачі катерів, що, зокрема, включає в себе підготовку особового складу, який служитиме на патрульних катерах типу «Айленд», — повідомляє прес-центр Командування ВМС ЗС України.

ДУМКА ЕКСПЕРТА ПРО «АЙЛЕНД»

Старший науковий співробітник Американської ради із зовнішньої політики з питань Росії Стівен Бланк:

«РФ проводить широкомасштабне нарощування звичайних і ядерних озброєнь на окупованому півострові. Окупанти швидкими темпами підсилюють Чорноморський флот.

Відповідно до «Дозвільного оборонного акта США на 2018-й фіскальний рік», Україна має отримати два патрульні катери класу «Айленд», які зараз стоять у гавані Балтимора, і заплатити тільки за транспортування і навчання екіпажу. Ці катери допоможуть Україні захистити свою виключну морську (економічну) зону, що за своїми розмірами втричі більша за Кримський півострів.

Ці бойові патрульні кораблі потрібні українським Військово-Морським Силам для того, щоб уникнути чинника несподіванки від російської активності. Катери класу «Айленд» здаються хорошим варіантом розв'язання цієї проблеми. Вони невеликі й непомітні, можуть швидко прибути в потрібну точку і вести автономне патрулювання протягом 5–7 діб. Водночас Київ має скористатися будь-якою доступною міжнародною юрисдикцією, щоб змусити Росію відповісти за незаконне захоплення української території і активів, а також зобов'язати Москву заплатити відшкодування за такі дії. Це було б виправданою відповіддю на нинішню агресію Кремля».

ЗВІЛЬНИВСЯ З АРМІЇ — І... ВТРАТИВ НАДІЮ НА ОТРИМАННЯ ВЛАСНОГО ЖИТЛА?! ЧИ СПОДІВАННЯ ВСЕ Ж ТАКИ Є?

ПРО ПРАКТИКУ ЗНЯТТЯ З КВАРТИРНОЇ ЧЕРГИ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗАКІНЧЕННЯМ ТЕРМІНУ ДІЇ ВІЙСЬКОВОГО КОНТРАКТУ ТА ЗМІНИ ДО ЧИННОЇ НОРМАТИВНОЇ БАЗИ, ЯКУ ГОТУЄ МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ, АБИ УНЕМОЖЛИВИТИ ЗВУЖЕННЯ ПРАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

«Військовослужбовцям, які мають вислугу на військовій службі 20 років і більше та членам їхніх сімей надають жилі приміщення для постійного проживання або, на їхнє бажання, грошову компенсацію за належне їм для отримання жиле приміщення...»

(Ст.12. Закону України «Про соціальний і правовий захист...»)

Нещодавно зустрів одного знайомого офіцера, з яким свого часу разом служив у районі проведення АТО. Поспілкувалися, згадали минуле, поділились планами на майбутнє. Він розповів, що вирішив звільнитися з лав Збройних Сил у зв'язку із закінченням терміну дії контракту. Мій товариш оптимістично дивиться на життя, має намір реалізувати себе в цивільному житті. На долю він не скаржився, хоча, і це неважко було помітити, звільнення зі служби його все ж таки хвилювало.

Річ у тім, що він, учасник бойових дій, який відслужив у війську понад двадцять календарних років, імовірно, так і не отримає житло від держави. Усі ці роки він не мав власного даху над головою, служив у різних гарнізонах, куди переїжджав разом із родиною. Цілком закономірно, що після 20 років військової служби розраховував на власне помешкання, адже перебував на квартирному обліку та був першочерговиком. Але яким же був розчарованим, коли на його прохання видати йому довідку про те, що він перебуває на квартирній черзі, у житловій групі квартирно-експлуатаційного відділу (КЕВ) його попередили, що в разі звільнення з лав Збройних Сил у зв'язку із закінченням терміну дії контракту його з неї буде виключено. На закономірне «Чому?» йому відповіли, що так визначено в «Інструкції про організацію забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України та членів їх сімей жилими приміщеннями», затвердженій наказом Міністра оборони № 737 від 30.11.2011 (зі змінами).

Я уважно ознайомився із цим документом. У пункті 2.17 чітко визначено, що військовослужбовці, які перебувають на обліку, під час звільнення з військової служби в запас або відставку в разі закінчення терміну контракту за умови досягнення 20 років вислуги в календарному обчисленні, залишаються на їхнє бажання на обліку у військовій частині до одержання житла з державного житлового фонду за останнім місцем служби. Однак 19 червня 2014 року (із часу оголошення в країні особливого періоду, внаслідок чого було збільшено граничний вік перебування на військовій службі) іншим наказом Міністра оборони України № 401 затверджено зміни. Означену норму згідно із пунктом 2.16 виключено…

Загальновідомо, що забезпечення військовослужбовців жилими приміщеннями регламентує Закон України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», у статті 12 якого визначено, що **військовослужбовцям, які мають вислугу на військовій службі 20 років і більше та членам їхніх сімей надають жилі приміщення для постійного проживання або, на їхнє бажання, грошову компенсацію за належне їм для отримання жиле приміщення. Такі жилі приміщення або грошову компенсацію надають їм один раз протягом усього часу військової служби за умови, що вони не використали право на безоплатну приватизацію житла.**

На офіційний письмовий запит, надісланий на адресу Південного територіального квартирно-експлуатаційного управління, ми отримали відповідь, що військовослужбовця, який звільнився з військової служби після закінчення контракту з вислугою понад 20 календарних років, на підставі абзацу 4 пункту 2.18 цього наказу (звільнення з військової служби на підставах, не зазначених в абзаці першому пункту 2.16) знімають з обліку за місцем служби.

Водночас представники юридичної служби ОК «Південь» мають інший погляд на правове поле: «Відповідно до чинного Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», військовослужбовці, які мають вислугу 20 років і більше, користуються правом на отримання житла».

Зрозуміло, що зазначена «свобода» трактування спонукає військовослужбовців Збройних Сил України звертатися по захист своїх прав у суд. Із другого боку, перспектива бути викинутим із квартирної черги, а потім займатися судовою тяганиною нікого не влаштовує. Тому цілком логічним стало рішення про врегулювання цього актуального й болючого питання в спосіб, який би не передбачав звернення до служителів Феміди.

Як поінформував редакцію заступник начальника відділу правової експертизи та представництва Управління правового забезпечення Генерального штабу Збройних Сил України підполковник юстиції Леонід Рибалко, «з метою недопущення звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод людини та громадянина, забезпечення належного соціального захисту військовослужбовців та членів їхніх сімей Міністр оборони України надав окреме доручення 16 серпня 2017 року під номером 1487/з щодо організації роботи із внесення змін у статтю 12 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» у частині залишення військовослужбовців на обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов у разі звільнення з військової служби у зв'язку із закінченням терміну контракту. На сьогодні за результатами робочих нарад відбувається обговорення та внутрішнє погодження проекту закону, який передбачає, крім вирішення питання залишення військовослужбовців на обліку громадян, що потребують поліпшення житлових умов у разі звільнення з військової служби у зв'язку із закінченням терміну контракту (за умови досягнення певної вислуги років), включення норм, що регулюють механізми поновлення на військовому обліку військовослужбовців запасу з вислугою понад 20 календарних років, яких звільнено у зв'язку із закінченням терміну контракту, та включення порядку обліку на квартирній черзі військовослужбовців, звільнених із військової служби через сімейні обставини, а також жінок, які мають дітей віком до 18 років, під час дії особливого періоду».

Отож перспективи повернення до норми закону, яка передбачає можливість залишатися у квартирній черзі після завершення контракту, видаються цілком реальними.

Олександр КІНДСФАТЕР

«ОПЛАТІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРОЇЗД...»

ПРО ОСОБЛИВОСТІ МОНЕТИЗАЦІЇ «ТРАНСПОРТНОЇ» ПІЛЬГИ

14 березня 2018 року Постановою Кабінету Міністрів України № 197 був затверджений порядок надання пільг у готівковій формі з оплати проїзду всіма видами транспорту загального користування на міських, приміських та міжміських маршрутах

З дня набуття чинності цієї Постанови (з 24.03.2018 р.) обласним та Київській міській державним адміністраціям визначено у двомісячний строк, тобто до 24.05.2018 р. затвердити розмір щомісячної готівкової виплати у 2018 році.

Порядок розкриває механізм надання пільг у готівковій формі з оплати проїзду всіма видами транспорту загального користування на міських, приміських (крім залізничного та річкового транспорту) та міжміських маршрутах за рахунок відповідних місцевих бюджетів у разі ухвалення такого рішення органами місцевого самоврядування.

Орган місцевого самоврядування в місячний термін після ухвалення рішення щодо надання зазначених пільг інформує про це Міністерство соціальної політики України, яке складає перелік відповідних органів місцевого самоврядування і оприлюднює його на своєму офіційному веб-сайті.

У разі неприйняття органом місцевого самоврядування рішення про надання вказаних пільг, вони й надалі продовжують надаватись у безготівковій формі.

Дія цього порядку поширюється на окремі категорії осіб, які мають право на пільги з оплати проїзду всіма видами транспорту загального користування на міських, приміських та міжміських маршрутах, а саме:

— осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, віднесених до категорії 1, відповідно до статті 20 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» (далі — Закон);

— учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, віднесених до категорії 2, відповідно до статті 21 Закону;

— дітей віком від шести років, потерпілих від Чорнобильської катастрофи, яким встановлено інвалідність, пов'язану з Чорнобильською катастрофою, відповідно до статті 30 Закону;

— учасників бойових дій відповідно до статті 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»;

— осіб, які отримали інвалідність внаслідок війни, відповідно до статті 13 Закону;

— дітей віком від шести років з багатодітних сімей відповідно до статті 13 Закону України «Про охорону дитинства»;

— ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції, ветеранів податкової міліції, ветеранів державної пожежної охорони, ветеранів Державної кримінально-виконавчої служби, ветеранів служби цивільного захисту, ветеранів Держспецзв'язку відповідно до статті 6 Закону України «Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції і деяких інших осіб та їх соціальний захист»;

— батьків військовослужбовців, які загинули чи померли або пропали безвісти під час проходження військової служби, відповідно до статті 14 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей»;

Розмір щомісячної готівкової виплати затверджується обласними, Київською міською держадміністраціями та визначається шляхом множення середньої вартості проїзду в міському комунальному транспорті в області (м. Києві) на 30 поїздок

— осіб з інвалідністю, дітей з інвалідністю віком від шести років та осіб, які супроводжують осіб з інвалідністю I групи або дітей з інвалідністю, відповідно до статті 381 Закону України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні»;

— реабілітованих осіб, які отримали інвалідність внаслідок репресій або є пенсіонерами, відповідно до статті 6 Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні».

Відповідно до статті 34 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» органи місцевого самоврядування мають право визначати інші категорії громадян, на яких буде поширюватися дія зазначеного порядку.

Розмір отриманої щомісячної готівкової виплати не враховується під час обчислення сукупного доходу сім'ї для всіх видів соціальної допомоги, що надаються відповідно до законодавства.

Розмір щомісячної готівкової виплати затверджується обласними, Київською міською держадміністраціями та визначається шляхом множення середньої вартості проїзду в міському комунальному транспорті в області (м. Києві) на 30 поїздок.

Середня вартість проїзду в міському комунальному транспорті в області (м. Києві) визначається станом на 1 січня календарного року як середня величина встановленої органами місцевого самоврядування вартості однієї поїздки в міському комунальному транспорті серед усіх комунальних підприємств області (м. Києва).

У разі зміни вартості однієї поїздки в міському комунальному транспорті, встановленої будь-яким органом місцевого самоврядування на території області (м. Києва), обласними, Київською міською держадміністраціями переглядається середня вартість проїзду в міському комунальному транспорті в області (м. Києві) та розмір щомісячної готівкової виплати з наступного місяця.

Щомісячні готівкові виплати здійснюються структурними підрозділами з питань соціального захисту населення районних, держадміністрацій, виконавчих органів міських, районних у містах (у разі їх створення) рад (далі — структурні підрозділи з питань соціального захисту населення) у сумі, що не менша вказаного розміру, таким категоріям осіб:

— особам, які одержують пенсії та державні соціальні допомоги, — шляхом перерахування коштів на поточні рахунки в уповноважених банках або на виплатні об'єкти поштового зв'язку на підставі даних Єдиного державного автоматизованого реєстру осіб, які мають право на пільги (далі — Реєстр), та даних Пенсійного фонду України без особистого звернення пільговика;

— особам, які не одержують пенсії та державні соціальні допомоги, — шляхом перерахування коштів на їхній особистий рахунок у банку на підставі заяви особи, яка має право на відповідні пільги, і даних Реєстру;

— одному з батьків дитини з інвалідністю та дітей (віком від шести років), які мають право на пільговий проїзд, на особистий рахунок у банку матері або батька на підставі заяви і даних Реєстру.

Щомісячна готівкова виплата особам з інвалідністю I групи або дітям з інвалідністю (крім дітей до шести років) здійснюється в подвійному розмірі.

Для осіб з інвалідністю I, II групи та дітей з інвалідністю (крім дітей до шести років), які навчаються у закладах загальної середньої, професійної (професійно-технічної) та вищої освіти або проходять реабілітацію, розмір щомісячної готівкової виплати додатково збільшується вдвічі.

Для осіб, які відповідно до законів мають право на пільги з оплати проїзду транспортом загального користування на міжміських маршрутах, розмір щомісячної готівкової виплати збільшується на 20 відсотків.

Готівкові виплати здійснюються щомісяця до 20 числа.

У разі смерті особи, яка мала право на щомісячну готівкову виплату, така виплата здійснюється за повний місяць, в якому настала смерть, незалежно від дати смерті і не підлягає перерахунку розміру або поверненню.

У разі реєстрації в Реєстрі нової особи, яка має право на щомісячну готівкову виплату, така виплата здійснюється з наступного місяця за місяцем звернення.

За повідомленням Юридичної служби Збройних Сил України

МІНІСТР СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ АНДРІЙ РЕВА: «ЯКБИ ЛЮДИ ДИВИЛИСЯ В МАЙБУТНЄ, ТО ПОБАЧИЛИ Б, ЩО СИТУАЦІЯ, КОЛИ У ТРАНСПОРТІ ВСІ ПЛАТЯТЬ, ЇМ ВИГІДНА»

«Відшкодування пільг згідно з нормами Бюджетного кодексу України — це обов'язок органів місцевого самоврядування. І якщо уряд затвердив постанову, то органам місцевого самоврядування необхідно буде передбачити кошти на монетизацію у своїх бюджетах. Усе залежатиме від того, як ми з ними домовимося, тому що вирішення цих питань знаходиться в їхній компетенції. Змусити органи місцевого самоврядування монетизувати пільги на транспорті уряд не може.

Поки що йде переговорний процес. Якби люди жили не лише сьогоднішнім днем, а дивилися в майбутнє, то побачили б, що ситуація, коли у транспорті всі платять, їм вигідна», — заявив Міністр соціальної політики України Андрій Рева під час ефіру на телеканалі «Інтер».

Спорудження одного з гуртожитків військового містечка у Дачному виходить на фінішну пряму

ТРУДНОЩІ ТРЕБА РОЗУМІТИ, ПЕРСПЕКТИВУ — БАЧИТИ

ЯК НА ОДЕЩИНІ БУДУЄТЬСЯ МІСТЕЧКО ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ МОРЯКІВ

В Україні активізувалося будівництво армійської інфраструктури, бо наше військо відроджується. Проте нинішній стан економіки та нагальна потреба в інших оперативних витратах на сектор безпеки та оборони не дають змоги одночасно й швидко збудувати всі військові частини, полігони, навчальні центри, склади та арсенали, бази тощо. В особливо непростій ситуації опинилися частини й підрозділи, які виведено з Криму. Зокрема це практично всі наші Військово-Морські Сили. Багато моряків досі вимушено мешкають на своїх плавзасобах. Тим часом на березі будівельники, попри технічні, юридичні й погодні негаразди, таки беруться за свою справу й під сповненими надії поглядами військових поволі доводять до ладу як житлові, так і службові споруди пунктів постійної дислокації та військових містечок

ІНФРАСТРУКТУРА НЕЩОДАВНО СТВОРЕНИХ ЧАСТИН РОЗВИВАЄТЬСЯ ПРАКТИЧНО З НУЛЯ

Мене покликала в дорогу відома українському загалові відео-скарга контрактників ракетно-артилерійського полку ВМС ЗС України на неприйнятні умови проживання. Я вирішив перевірити, що саме мали на увазі ті бійці, які об’єктивні причини існують для таких емоцій і чи є перспектива розв’язання проблеми розміщення особового складу.

В Україні за цей час було розгорнуто кілька нових бригад і повернуто низку підрозділів із півострова. Будівництво повноцінних місць постійної дислокації, а також розв’язання житлової проблеми для військовослужбовців згаданих формувань було й досі є своєрідним системним викликом, який можна подолати лише постійним та ефективним укладенням та освоєнням цільового фінансового ресурсу. Грошей на ці проекти, звісно, обмаль з відомих причин. Але й приводів казати, що у військових зовсім немає перспективи та що вони, як дехто переконує, зостануться безхатченками, практично не існує. Коли у всьому розібратися тверезо…

Суть питання в тім, що базова інфраструктура виведених і нещодавно створених частин розвивається практично з нуля й на її розбудову потрібен час — рік чи два щонайменше. Приміром, той же особовий склад ракетно-артилерійського полку тимчасово розмістився в окремо наданих приміщеннях, колись занедбаних і не надто придатних для проживання. Звісно, певний ресурс відомчий, волонтерський і навіть місцевих громад ішов на облаштування цих споруд, щоб розмістити там штабні структури, створити прийнятні казармові умови, їдальню тощо. Але головний кошторис розвитку з минулого року передбачав розбудову єдиного для трьох частин, зокрема й ракетно-артилерійського полку ВМС, сучасного військового містечка в селищі Дачному, неподалік від Одеси. Його мають здати в експлуатацію до кінця поточного року, і для того є всі передумови. У тому я сам пересвідчився, завітавши на будівництво. Але про це пізніше…

Базова інфраструктура виведених і нещодавно створених частин розвивається практично з нуля й на її розбудову потрібен час — рік чи два щонайменше

Хлопці мають подолати непростий виклик: їм треба чекати, навіть пересилюючи себе, витерплюючи деякі побутові незручності, брак нормального автобусного сполучення з базовим табором, беручи у свої руки вирішення елементарних питань забезпечення. Ці випробування, які перевіряють на міцність і стійкість усіх військових: від вищих офіцерів до рядового строковика чи контрактника, — потрібно гідно пройти. Хтось на тому шляху здається або через аматорські публічні звернення намагається прискорити процес, якось «знеболити» деякі суто військові труднощі. І цих людей можна й треба зрозуміти.

ВІЙСЬКОВІ НЕ ЧЕКАЮТЬ, СКЛАВШИ РУКИ

Я навідався в розташування ракетно-артилерійського полку саме тоді, коли там перебував командувач Військово-Морських Сил ЗСУ віце-адмірал Ігор Воронченко. І в мене з’явилася можливість розпитати в нього як про стан справ у частині, так і загалом про розвиток інфраструктури національного військового флоту.

Віце-адмірал Ігор Воронченко

— Цю частину сформували відносно недавно, у період російської агресії проти України. Інфраструктуру підрозділу розбудовували практично з нічого. За ці півтора року основні зусилля зосередили на здійсненні ремонтів у казармах для строковиків та місцях служби. Нині готуємо новий гуртожиток для організації там проживання військовослужбовців-контрактників, — сказав Ігор Воронченко. — Щодо скарг на умови розташування здійснено попередню перевірку, і було з’ясовано, що військовослужбовці, які виклали відео, не мали перебувати в показаному приміщенні, не облаштованому для проживання. Ми з’ясовуємо всі обставини, які призвели до такого факту й зробимо належні висновки стосовно посадових осіб, винних у цій ситуації.

Спальне приміщення полку після ремонту

Під час прийому їжі в оновленій їдальні

А тут ремонт триває...

Майже готова поліпшена казарма у Дачному

Тутешнє містечко в Дачному спроектовано за принципом військової бази, яка має зони: адміністративну, житлову, технічну й тренувальну. Наразі найактивніше розбудовують перші дві. Одна казарма для строковиків уже майже готова, триває будівництво ще двох казарм поліпшеного планування для контрактників

За словами командувача ВМС, питання створення належних соціально-побутових умов для військовослужбовців є пріоритетним завданням, виконання якого він вимагатиме від командирів усіх рівнів.

Командир реактивно-артилерійського полку ВМС полковник Олег Блануца визнає: поки що не все вдалося зробити в підрозділі, щоб налагодити зразкові умови для служби та проживання. Але командування, на його думку, докладає до того максимум зусиль.

Контрактник Микола Наумов служить півроку в цій частині. Йому у війську подобається, і він налаштований служити далі. Каже, що потрібно розуміти, з якими труднощами наразі стикається країна, і варто помічати зміни на краще, бачити перспективу.

— Напевно, не всім вистачає терпіння зрозуміти, що потрібно трішки часу, поки все налагодиться. Наше військо розвивається, але одразу ідеальним не може стати. Тому треба вже старатися всім, — каже Микола Наумов.

Про те, що військові тут не сидять склавши руки, легко переконатися, пройшовшись розташуванням підрозділу. Звісно, це не пансіон, але в спальних приміщеннях уже можна жити, а в кабінетах — працювати. Зауважу: полк самотужки виконував значний обсяг ремонтних робіт. До справи долучалися волонтери, Біляївська РДА й Одеська облдержадміністрація, відома мережа будівельних супермаркетів, регіональний осередок Профспілки робітників морського транспорту України. Певне фінансування надало й Міноборони. За словами Ігоря Ворончненка, оборонне відомство для цієї частини торік спрямувало 140 тис. грн, а цьогоріч — приблизно 300 тис. грн. Отак із миру по нитці тут удалося організувати нормальну систему опалення, установити металопластикові вікна, сантехніку, провести необхідні мережі, зробити чудову їдальню. Звідусіль звозили сюди меблі й багато чого іншого. Але багатьом хочеться настання того довгожданого комфорту, коли не сьогодні, то хоч би завтра. На думку командувача ВМС, цей об'єкт є перспективним у сенсі подальшого розвитку флотської інфраструктури, але справжнім проривом у регіоні має стати введення в експлуатацію військового містечка в Дачному, де знайдеться місце одразу трьом частинам. Я радо відгукнувся на пропозицію побачити це будівництво.

ЧЕКАЄМО НА ФОТО З НОВОСІЛЬ

— Є бачення й розуміння тих проблем, які виникають під час розбудови флотської інфраструктури. Але ми все виконаємо, попри будь-які форс-мажори. І нове військове містечко в Дачному збудуємо: ми не маємо альтернативи, окрім як це зробити, аби далі сміливо й чесно дивитися в очі українському солдатові й офіцеру! — каже командувач ВМС України віце-адмірал Ігор Ворончненко. — Також об'єкти нашої інфраструктури будують у Білгород-Дністровському та Миколаївському гарнізонах. Здебільшого проблеми там виникають через те, що не всі виконавці робіт відповідально ставляться до взятих зобов'язань. Зокрема ми зіткнулися з такою ситуацією з будівництвом гуртожитку на понад 340 місць у провулку Газовому в Одесі для Західної військово-морської бази. Потрібно зробити все, аби якнайскоріше передислокувати особовий склад, який вимушено перебуває на кораблях.

…На будівництві в Дачному кипіла робота. На майданчиках гуркотіла техніка, десь удалині «пострілював» копер, що забивав палі, а навколо на різних ступенях готовності розташувалися об'єкти майбутнього містечка, серед яких снували в різних напрямках робітники.

Тутешнє містечко спроектовано за принципом військової бази, яка має зони: адміністративну, житлову, технічну й тренувальну. Наразі найактивніше розбудовують перші дві. Одна казарма для строковиків уже майже готова, триває будівництво ще двох казарм поліпшеного планування для контрактників (металевий каркас, обшитий сандвіч-панелями). Там буде штаб, фізкультурно-оздоровчий комплекс, лазня, побутовий комбінат, їдальня (добове обслуговування — тисяча осіб), медпункт, парк бойових машин, спортмістечко, артилерійський полігон, тир, вертолітний майданчик, майданчики для завантаження-вивантаження техніки з різних платформ тощо. Це містечко відповідає вимогам сьогодення, бо тут буде приємно проживати й служити.

— Україна тільки почала самотужки реалізовувати значні будівничі ініціативи в інтересах оборони країни. І ці перші спроби, проблеми, що їх супроводжують, для нас є певними уроками, які допоможуть удосконалити як технології, так і підходи до планування організації таких проектів надалі, — наголошує Ігор Ворончненко.

— Терміни здавання для об'єктів у Дачному визначено окремо, тому що стосовно кожного з них відбувалися тендерні процедури. Приміром, стосовно фізкультурно-оздоровчого комплексу торги й підписання договору на здійснення робіт завершилися буквально три тижні тому, — пояснює головний інженер Південного ТерКЕУ полковник Юрій Підгаєцький. — Робитимемо все, аби містечко збудували й ввели в експлуатацію цьогоріч. Орієнтовна вартість робіт становить 240 млн грн, освоєно близько половини згаданого обсягу коштів. Звісно, не обійшлося без труднощів. Окремі учасники торгів не хотіли програвати в чесній конкурентній боротьбі, тому займалися негарними речами. Приміром, демпінгували до показників, за яких нереально збудувати ці об'єкти. Або ж оскаржували результати торгів. Через те відбувалася паперова тяганина, що негативно вплинула на процес будівництва. Тепер усе нормалізувалося.

Цікаво, що для забезпечення теплом містечка тут збудують автономну котельню. Уже змонтовано три котли потужністю 1 мегават кожен.

Тож сподіваємося, що військові моряки й артилеристи незабаром матимуть сучасні та комфортні умови для життя й служби. Звісно, ми тільки радітимемо відеороликам і постам у соцмережах після новосіль у гуртожитках і військових містечках! І це буде справедливо стосовно тих, які прагнуть змін у нашому війську...

Геннадій КАРПЮК

«ПРИЙШОВ У САНАТОРІЙ НА МИЛИЦЯХ, А ВИЙШОВ СВОЇМИ НОГАМИ»

У «МИРГОРОДКУРОРТІ» ПРОЙШЛИ РЕАБІЛІТАЦІЮ ТА ЛІКУВАННЯ МАЙЖЕ 2000 УЧАСНИКІВ АТО

Витягування хребта й суглобів за допомогою слінга

Перший курортний сезон розпочався в Миргороді у квітні 1917 року. За століття мільйони українців та закордонних гостей з 30 країн світу отримали тут реальну допомогу у відновленні здоров'я. А п'ять років тому в Греції саме «Миргородкурорт» був визнаний Генеральною асамблеєю Всесвітньої федерації водолікування та кліматолікування «Найкращим курортом світу». Це найвища оцінка професіоналів курортної справи з 90 країн

Олег Лоза перебував на Сході країни з перших днів війни. У складі підрозділу часто виїжджав на бойові завдання. В один з днів натрапив на ворожу засідку, зав'язався запеклий бій. Під час зміни позиції ворог накрив Олега щільним вогнем. Він упав на землю й відчув страшенний біль — руку й ногу прострілили ворожі кулі.

— Хлопці швидко винесли мене з поля бою, зупинили кровотечу, перев'язали, — пригадує той день Олег Лоза. — А потім розпочалося тривале лікування. Спочатку харківський госпіталь, далі — клініка нейрохірургії у столичному шпиталі. Словом, провів на лікарняних ліжках чимало часу.

Динаміка одужання була млявою. Особливо нервував Олег через постійний біль у нозі і невтішну перспективу ходити з милицями. На той час набувала поширення програма реабілітації ветеранів АТО, і йому запропонували пройти її в одній з оздоровниць Миргорода.

— Прийшов у санаторій на милицях, а вийшов своїми ногами, — ділиться враженнями від курсу реабілітації Олег. — Такої оздоровчої «каруселі» я навіть не очікував: голкотерапія, масаж, лікувальна фізкультура, заняття на тренажерах, лікувальні ванни та душі, грязелікування, апаратна фізіотерапія. І от я тепер ходжу без милиць і навіть влаштувався на роботу.

— Ще 2014 року ми відкрили в усіх чотирьох санаторіях — «Хорол», «Березовий гай», «Полтава» та «Миргород» — відділення медико-психологічної реабілітації учасників АТО, — розповідає заступник генерального директора «Миргородкурорту» з лікувальної частини Наталія Бутенко. — Всі учасники бойових дій незалежно від того, з яким діагнозом вони до нас поступають, проходять комплексну діагностику в курортній поліклініці. Часто-густо ми виявляємо в хлопців, які прибули на реабілітацію після вогнепальних поранень, цілий «букет» захворювань і розробляємо для кожного індивідуальну програму оздоровлення.

Наталія Олександрівна запропонувала оглянути лікувально-діагностичний комплекс. Забігаючи наперед, зазначу, що був вражений. Наприклад, у лабораторному відділенні поліклініки австрійський біохімічний автоматизований аналізатор крові дає можливість визначити 66 біохімічних показників, а японський гематологічний за 70 секунд видає 22 клінічні показники крові. Сучасна апаратура не лише прискорює проведення аналізів, а й гарантує найвищу точність досліджень.

За словами Наталії Бутенко, були випадки, коли за допомогою найсучаснішого обладнання та ефективних методик, які запроваджені в санаторії «Березовий гай», в учасників АТО визначали ризики захворювання, хоча клінічних проявів ще не було. Навіть іноземні колеги підтверджують, що в Миргороді з неперевершеною ефективністю лікують цукровий діабет. А ще тут допомагають тим, у кого є проблеми із серцем та судинами, опорно-руховим

Магнітотурботрон допомагає комплексно оздоровити організм

апаратом. Чудеса творить і всесвітньо відома мінеральна вода.

— Майже 90% моїх побратимів із батальйону пройшли реабілітацію в «Миргородкурорті», — розповідає колишній військовослужбовець 92-ї бригади, мешканець Полтавщини Сергій Бакало. — Тут допомагають не лише пораненим чи хворим унаслідок виконання завдань у районі бойових дій. Кожний атовець, замовивши путівку в управлінні соціального захисту, може пройти реабілітацію в миргородських санаторіях.

Якщо курс лікування перевищує термін перебування учасника АТО в оздоровниці, то керівництво «Миргородкурорту» безкоштовно продовжує реабілітацію пацієнта на 4-5 днів

У розмові Сергій Бакало відзначив доброзичливе ставлення керівництва й усього персоналу курортного закладу до учасників бойових дій. Якщо курс лікування перевищує термін перебування учасника АТО в оздоровниці, то керівництво «Миргородкурорту» безкоштовно продовжує реабілітацію пацієнта на 4–5 днів. Крім того, атовці Полтавщини можуть безкоштовно користуватися й діагностичною базою курортної поліклініки.

Миргородець Віктор Костенко до війни жодного разу не лікувався в санаторіях, до яких рукою сягнути. Та контузія, отримана під час мінометних обстрілів на «нулі» та передвиразковий стан шлунка змусив досвідченого розвідника скористатися послугами «Миргородкурорту».

— Навіть нетривале перебування на реабілітації в санаторії пішло на користь, — зазначив у розмові Віктор Костенко. — Різноманітні фізіотерапевтичні процедури та збалансоване дієтичне харчування значно поліпшили мій стан. Лікарі ж санаторію наполягають, щоб я хоча б раз на півроку навідувався до них. Якби ж не робота…

Віктор Костенко разом із побратимами та за підтримки райдержадміністрації організували комунальне підприємство з охорони громадського порядку. 22 атовці отримали роботу, ще стільки ж найближчим часом підприємство має набрати. В активі вчорашніх бійців АТО — зупинення незаконної вирубки лісу, затримання гвалтівника, попередження інших злочинів. Ефективну роботу миргородських атовців помітив голова Полтавської обласної держадміністрації Валерій Головко і розпорядився створити схожі підприємства в інших районах.

Що ж стосується «Миргородкурорту», то кожен, хто побував на оздоровленні і реабілітації та отримав послуги європейського рівня, мріє ще раз там побувати. Не є винятком й учасники АТО. Тому вони прямують до скульптури гоголівського героя козака Пацюка і натирають найбільший вареник у його мисці. За курортною легендою, при цьому треба задумати бажання. Хлопці мріють про одужання і обов'язково про мир в Україні.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

НАЙЕФЕКТИВНІШИЙ СПОСІБ АДАПТАЦІЇ ДО МИРНОГО ЖИТТЯ — РОБОТА

БІЛЬШЕ ЯК ПІВТИСЯЧІ ВЕТЕРАНІВ АТО СКОРИСТАЛОСЯ ПОСЛУГАМИ ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ СЛУЖБИ ЗАЙНЯТОСТІ 2017 РОКУ

Повернувшись із війни, учасники АТО стикаються не тільки з психологічними, а й з матеріальними проблемами. Адже вони не завжди можуть швидко адаптуватися до мирного життя та знайти своє місце в соціумі. Тому нині гостро стоїть проблема із зайнятістю демобілізованих

Про важливість працевлаштування ветеранів і реалізацію повернення їх до мирного життя розповіла заступник директора Одеського обласного центру зайнятості Галина Бородатюк.

— Галино Іванівно, яку роботу здійснюють представники вашого центру для працевлаштування демобілізованих військовослужбовців?

— Звісно, передусім ми сконцентровуємося на працевлаштуванні. Для цього в разі відсутності в безробітних (зокрема з-поміж учасників АТО, осіб з інвалідністю, демобілізованих військовослужбовців та інших) професії або в разі її неактуальності на ринку праці служба зайнятості проводить семінари з орієнтації на професійне навчання або відкриття власної справи. Проте згодом стало зрозуміло, що тільки допомоги в працевлаштуванні буде замало, потрібна комплексна підтримка, адже люди після війни не завжди можуть одразу повернутися на своє колишнє місце роботи або влаштуватися на нову роботу. Це процес, який забезпечують і психологи, і юристи, і наш центр, який займається працевлаштуванням. Тому до семінарів залучаємо представників органів влади, державних структур і громадських організацій та професійних психологів.

Зареєстрованим безробітним з-поміж застрахованих осіб, яким виповнилося 18 років може бути одноразово виплачено допомогу на випадок безробіття для організації підприємницької діяльності. Перед тим як отримати кошти, охочі можуть пройти навчання на спеціалізованих курсах

Психологічна підтримка безробітних, зокрема з-поміж учасників АТО, є складовою роботи служби зайнятості. Ми залучаємо їх до групових профорієнтаційних заходів та індивідуальних послуг, спрямованих на опанування навичками пошуку роботи та самопрезентації. Це пошук джерел вакансій, підготовка до співбесіди з роботодавцем, написання резюме тощо.

Галина Бородатюк

Для допомоги у виборі професії наші фахівці здійснюють профдіагностичне тестування, яке можна пройти як у центрі зайнятості, так і самостійно на Платформі з профорієнтації та розвитку кар'єри Державної служби зайнятості.

— Щодо відкриття власної справи, то, певно, багато хто хотів би розпочати свій бізнес, але не знає із чого починати, як оформити свою підприємницьку діяльність і, головне, де взяти гроші?

— Відповідно до законів України «Про зайнятість населення» та «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття», зареєстрованим безробітним з-поміж застрахованих осіб, яким виповнилося 18 років та які протягом одного місяця за сприяння служби зайнятості не можуть бути працевлаштованими через відсутність підходящої роботи на ринку праці, на їхнє бажання, може бути одноразово виплачено допомогу на випадок безробіття для організації підприємницької діяльності. Таку виплату здійснюють у розмірі річної суми допомоги на випадок безробіття, визначеної конкретній особі. Перед тим як отримати кошти, охочі можуть пройти навчання на спеціалізованих курсах з організації підприємницької діяльності, які організовує наш центр. Після їх закінчення вони подають заяву та бізнес-план, який розгляне спеціально створена комісія. У разі ухвалення позитивного рішення керівництво центру видає наказ про одноразову виплату допомоги на випадок безробіття, після чого протягом 10 днів людина має зареєструватися в державного реєстратора як суб'єкт підприємницької діяльності й подати в центр зайнятості копію свідоцтва.

2017 року послугами Одеської обласної служби зайнятості скористалося 574 безробітних з-поміж військовослужбовців, які брали участь в антитерористичній операції, з них 19 осіб з інвалідністю. Допомогу на випадок безробіття одержували 526 учасників АТО. За сприяння державної служби зайнятості 2017 року отримали роботу 146 учасників АТО, з них п'ятеро — з інвалідністю. Шестеро осіб отримали одноразову виплату допомоги на випадок безробіття й започаткували власну справу.

— Чи можете навести приклади тих, що вже скористалися такою можливістю?

— Так. У травні 2017 року в Чорноморський міський центр зайнятості звернувся по допомогу в працевлаштуванні учасник АТО Євгеній Ковальчук. Чоловік мав за спиною майже 11 років військової служби. Прослухавши семінари з питань підприємництва та враховуючи відсутність бажаної роботи, він вирішив розпочати власну справу за напрямом «Мобільна кав'ярня», адже захоплювався приготуванням кавових напоїв, і вже в серпні 2017 року після професійного навчання зайнявся улюбленою справою. Через кілька місяців фахівці центру зайнятості відвідали кав'ярню Євгенія й були приємно здивовані, бо, крім широкого асортименту напоїв, там був багатий вибір «швидкої» їжі та смачних домашніх тістечок. Відчувалося, що чоловік справді займається улюбленою справою й не збирається зупинятися на досягнутому.

— А чи можуть розраховувати на робочі місця ветерани АТО — особи з інвалідністю?

— Відповідно до статті 14 Закону України «Про зайнятість населення», особи з інвалідністю, які не досягли пенсійного віку, належать до категорії громадян, що мають додаткові гарантії в сприянні працевлаштуванню. Для підприємств, установ, організацій та фізичних осіб, що використовують найману працю з кількістю працівників вісім і більше осіб, визначено норматив робочих місць у розмірі 4% від середньооблікової кількості штатних працівників облікового складу за рік. Норматив робочих місць поширюється як на державний, так і на приватний сектор економіки.

В умовах ринкових відносин особам з обмеженими фізичними можливостями проблематично конкурувати на ринку праці на рівних. Тому одним із найважливіших питань у роботі нашого центру є допомога в працевлаштуванні осіб цієї категорії.

Бесіду вела Іветта ВАСИЛЕНКО

ЧОМУ ПІСЛЯ ПОВЕРНЕННЯ З ВІЙНИ ВЕТЕРАНИ ЗМІНЮЮТЬ ЦИВІЛЬНУ ПРОФЕСІЮ

Торкнемося лише деяких найпоширеніших та актуальних причин. Адже неможливо розглянути всі причини, які змушують бійців змінити роботу після повернення з армії.

Економічні причини. За час війни, яка триває вже чотири роки, деякі професії стали менш фінансово привабливими. Або суміжні спеціальності стали оплачувати набагато більше.

Фізичні й вікові. На деякі роботи після війни у ветерана вже не залишається сили. Час минув, вік не той... Тягати мішки з плитковим клеєм або укладати інші важкі вантажі після перенесених на фронті навантажень вже неможливо.

Психологічні. Іноді після повернення з фронту людина хоче кардинально змінити своє життя. Довоєнна спеціальність набридла ще до війни, але раніше вистачало внутрішньої моральної сили терпіти. На війні ця сила досить часто вичерпується.

Треба розуміти, що до зміни професії може підштовхувати не одна причина, а цілий комплекс. У такій ситуації потрібно зрозуміти, який мотив є найсильніший, і працювати з ним.

Коли справа у віці, то нічого не вдієш — роботу треба міняти обов'язково.

Якщо причина в недостатній оплаті довоєнної спеціальності, то потрібно задуматися над підвищенням кваліфікації. Можливо, методи, які використовували під час роботи, застарілі або колишня професія взагалі не має перспективи в майбутньому.

Якщо ж головний мотив психологічний, то потрібно залучати фахівця в цій сфері. Іноді зміна роботи — це спроба уникнути іншої, не такої очевидної причини, яку наша свідомість камуфлює. Але щоб розібратися в цьому, потрібен фахівець.

Підготувала Наталія ЯРМІЛКО

СОЮЗНИКИ ГОТУЮТЬСЯ ДО ПРОТИСТОЯННЯ З РОСІЄЮ

НАПРУГА МІЖ РФ І ЗАХОДОМ ОСТАННІМ ЧАСОМ ЗРОСЛА ДО РЕКОРДНОГО РІВНЯ

Альянс має силу 29 націй

Західні експерти зауважують, що США хочуть підвищити готовність щонайменше 30 тисяч своїх військових, щоб їхні літаки і кораблі могли досягти кризової зони в межах 30 днів з моменту оголошення тривоги командуванням НАТО.

Зокрема фахівці американського The Wall Street Journal із посиланням на військові джерела в НАТО повідомляють, що армії європейських союзників на сьогодні налічують більше мільйона військових, але лише деякі їхні бойові підрозділи можуть бути розгорнуті в 30-денний термін. США наполягають на тому, щоб до швидкої передислокації була готова більша кількість європейських підрозділів.

При цьому представники НАТО зауважують, що загальне розуміння позиції США є, і союзники розраховують досягти угоди перед самітом лідерів своїх країн у липні цього року. Пропозиція США зобов'яже Альянс забезпечити 30 батальйонів, 30 винищувальних ескадрилій та 30 військово-морських кораблів, щоб вони були готові до перекидання. Це орієнтовно 30 тисяч військових і понад 360 бойових літаків.

«Ідея полягає в тому, щоб домогтися установки на готовність, ідентифікувати сили, поширити цю установку в різних країнах», — сказав Ганс Біннендійк, колишній співробітник Адміністрації Клінтона, один з авторів доповіді по реагуванню НАТО.

Питання про здатність Альянсу швидко перекидати сили виникло минулого року, коли НАТО передислокувало 4600 військових у Польщу і країни Балтії. НАТО також має у своєму розпорядженні сили Об'єднаної оперативної групи підвищеної готовності (5000 військових), які можуть прийти на допомогу місцевим військам протягом 10 днів. Ці сили потребують підтримки з боку розгорнутих підрозділів, що мають бути готовими у визначений термін забезпечити перекидання більшої кількості військових, літаків і кораблів за 30 днів.

НАТО працює з Європейським союзом над поліпшенням мобільності військових підрозділів, щоб їхні танки, артилерія та інше озброєння могли швидше пересуватися по європейських дорогах, мостах і залізницях

Навіть запропоновані НАТО підкріплення за рахунок сил Об'єднаної оперативної групи підвищеної готовності не призначені для того, щоб здобути перемогу при широкомасштабному вторгненні Росії із застосуванням традиційної зброї. Вони призначені для того, щоб розгорнути їх, якщо Москва спробує анексувати територію союзника НАТО. Зміцнення наявних сил НАТО посилить ефективність зусиль Альянсу щодо стримування. Війська, що знаходяться на лінії фронту, затримають будь-яке вторгнення з боку російських сил, а швидке і безперервне підкріплення цих сил за допомогою ВПС, ВМФ і сухопутних військ поставить Москву перед вибором: відступити або вступити в витратну війну із застосуванням традиційних видів зброї.

При цьому експерти зауважують, що заклики до зміцнення сил зазвичай після тривалого скорочення європейських бюджетів на оборону протягом десятиліть після холодної війни — аж до анексії Криму Росією 2014 року. На думку фахівців, у ті роки багато підрозділів західних армій виявилися недостатньо технічно оснащеними і не були відповідно тренованими. До того ж до подій в Україні НАТО зверталося до країн-союзників із закликом скоротити їхні танкові війська та інвестувати більше в легкі піхотні підрозділи, що добре підходять для навчальних місій в Афганістані.

Проте сьогодні НАТО просить союзницькі уряди знову інвестувати в сили колективної оборони в Європі проти Росії, але для зміцнення цих сил потрібен деякий час і більше грошей. Тому одна з основних цілей адміністрації Трампа — домогтися збільшення європейських бюджетів на оборону. Поки європейські країни збільшують свої витрати до визначеного НАТО рівня у 2% від ВВП, колишній заступник генсека НАТО Олександр Вершбоу зазначає, що їм необхідно зосередитися на підвищенні готовності союзницьких сил.

Окрім цього, експерти з оборони вважають, що достатня кількість військових літаків, готових до активних дій, — це головне, що може прискорити відповідні заходи НАТО. Однак підготовка літаків пов'язана не тільки з інвестиціями союзників у навчання і підтримку їхніх ВПС, а й з будівництвом аеродромів та іншої інфраструктури. Це також передбачає витрату певних ресурсів.

Альянс працює з Європейським союзом і над поліпшенням мобільності військових підрозділів, щоб їхні танки, артилерія та інше озброєння могли швидше пересуватися по європейських дорогах, мостах і залізницях. Так, наприкінці березня представники ЄС запустили ініціативу щодо оновлення ключових маршрутів пересування військового транспорту, наприклад, шляхом зміцнення мостів, щоб вони могли витримати вагу бойових танків.

При цьому визначення того, скільки підрозділів кожної національної армії можуть швидко пересуватися, є таємницею будь-яких збройних сил, що ретельно охороняється. До того ж у підкріплення Об'єднаної оперативної групи підвищеної готовності НАТО щороку вибирає дві бригади, в кожній з яких близько 3500 військових, які служать в Силах швидкого реагування Альянсу. Цього року в підрозділ залучені британський загін і багатонаціональна бригада під керівництвом Німеччини.

На противагу останній критичній доповіді дослідної корпорації RAND, в якій ідеться про те, що в результаті російського наступу збройні сили Альянсу можуть зазнати поразки, командувач Європейського командування Збройних сил Сполучених Штатів і Верховний головнокомандувач Об'єднаних збройних сил НАТО в Європі генерал Кертіс Скапаротті висловив свою категоричну незгоду з такими висновками.

«Якщо об'єктивно подивитися на НАТО, то ця організація має силу 29 націй. Зусилля, які робляться в рамках НАТО, а також ті зусилля, які робляться тут, в Сполучених Штатах, спрямовані на збільшення можливостей стримування, а в разі потреби — і можливостей оборони», — зазначив він у промові перед членами сенатського комітету в справах збройних сил. На його погляд, частина стратегії Альянсу з урахуванням доктрини має намір діяти нижче рівня конфлікту, намагаючись послабити свого противника без єдиного пострілу.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

У НАТО НАГАДАЛИ ПРОЦЕДУРУ ВСТУПУ ДО АЛЬЯНСУ

У НАТО наголосили на відданості принципу «відкритих дверей» та нагадали про процедуру набуття країнами членства в Альянсі. Про це йдеться у поширеному штаб-квартирою Альянсу відеоматеріалі з нагоди 14-ї річниці найбільшого розширення військово-політичної організації, коли союзниками стали сім країн Центральної та Східної Європи і Балтії, повідомляє Укрінформ.

«Перед тим, як країна може бути запрошена до НАТО, вона має відповідати певним передумовам щодо членства. Перший полягає у географічній приналежності країни до Європи та відданості демократії. Також у країни мають бути спроможності та бажання брати участь у забезпеченні безпеки у Євроатлантичному регіоні», — зазначили в Альянсі.

Після забезпечення цих передумов у межах другого етапу країні може бути наданий план дій щодо членства (ПДЧ).

«Цей план містить індивідуальні рекомендації та підтримку з різних питань стосовно членства, включаючи оборонно-військову, політичну та правові сфери», — розповіли в НАТО.

Водночас, як наголошується, наявність ПДЧ не передбачає заздалегідь рішення Альянсу по відношенню до членства країни.

Після проведення необхідних реформ третім кроком є початок переговорів про вступ, у ході яких країна, запрошена до Альянсу, має підтвердити свою відданість обов'язкам та правам щодо членства.

На четвертому етапі кожен член НАТО має підписати та ратифікувати протокол про вступ запрошеної країни.

Доки триватиме ратифікаційний процес, запрошена країна може залучатися до певних аспектів діяльності Альянсу.

На заключному, п'ятому, етапі запрошена країна повинна ухвалити свою ратифікаційну грамоту про членство в НАТО та передати її до депозитарію, зазначили в Альянсі.

Нагадаємо, що в березні 2018 року НАТО офіційно визнало євроатлантичні прагнення України як держави, що в майбутньому може стати членом Альянсу.

Вбивати та вмирати за гроші — спеціалізація російських найманців

«ЛАНДСКНЕХТИ» ПУТІНА,
АБО ДЕЩО ПРО «ВАГНЕРА», АЛЕ НЕ КОМПОЗИТОРА...

У РОСІЇ АКТИВНО ВИКОРИСТОВУЮТЬ СПЕЦІАЛІЗОВАНИЙ ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ ВЕДЕННЯ ГІБРИДНИХ ВІЙН У ВИГЛЯДІ ТАК ЗВАНИХ ПРИВАТНИХ ВІЙСЬКОВИХ КОМПАНІЙ

За повідомленням Служби безпеки України, на сьогодні вже з'ясовано прізвища, імена та інші особисті дані 1578 бойовиків, які належать до складу так званої приватної військової компанії — «ПВК Вагнера» та які брали або беруть безпосередню участь у збройній агресії Кремля проти України, а також у бойових діях у Сирії. Зважаючи на той факт, що участь цього угруповання у війні на Донбасі неодноразово фіксували різні джерела, варто розібратися із цією незвичайною «конторою» кремлівського походження, яка спеціалізується на утаємничених та гібридних війнах Кремля

Згадаймо нещодавні події. Ця напівміфічна й нахабна кремлівська «військова контора» в Сирії, на східному березі Євфрату, унаслідок двох потужних ракетно-артилерійських та одного повітряного удару з боку сил міжнародної коаліції, яку очолює США, зазнала відчутних утрат. У ніч із 7-го на 8 лютого було знищено понад 100 бойовиків цієї «контори» (ще майже стільки ж було поранено). Американська бойова авіація та гелікоптери за допомогою високоточних боєприпасів довели російським найманцям усю хибність їхніх намагань «віджимати» газові заводи в чужих секторах відповідальності.

В нас в Україні ці «ландскнехти» Путіна також відзначилися неодноразово в тій же сфері — теракти, убивства, «віджимання» майна та нерухомості. До того ж діяла згадана «контора» в ряді найгарячіших точок цієї війни й залишила по собі на Донбасі кривавий слід і репутацію, фахівців із ліквідацій.

Саме на їхньому рахунку — знищення українського військово-транспортного літака Іл-76, унаслідок чого загинуло 49 українських військовослужбовців. Запеклі бої з українськими військами в районі луганського аеропорту, Новосвітлівки та Хрящуватого. 17 вагнерівців тоді загинуло.

Зимою 2015 року зведену тактичну групу цього формування в кількості 210 бойовиків як окреме формування командування агресора використовувало як своєрідний таран української оборони на Дебальцівському напрямку. Відзначились вони протягом цього періоду й в сумнозвісних боях під Санжарівкою. Загальні безповоротні втрати «фірми» (загиблі) у цей період становили 24 бойовики.

Ще можна пригадати участь цих «представників приватної компанії» в таких неоднозначних і гострих акціях, як ліквідація одіозного ватажка бойовиків на прізвисько «Бетмен» (він же Олександр Бєднов) та ще двох «народних героїв», добре відомих у районі Алчевська — Стаханова так званих козачих вождів Олексія Мозгового та Павла Дрьомова. Та й саме «дике та некероване», навіть Кремлем, російське козацтво, яке вдерлося на територію України в рамках гібридної агресії, також було приведено до підлеглості «владі «ЛНР» у Луганську й суттєво «проріджено» силами саме «ПВК Вагнера».

Тож знайомтеся: російська приватна військова компанія — «ПВК Вагнера», відома у світі своєю здатністю вбивати й умирати. І те, і друге ці небезоплатні «захисники «руского міра» роблять часто й, підозрюю, не без задоволення. Насправді «ПВК Вагнера» — це скоріше неформальна назва приватної військової компанії, якою керує Дмитро Валерійович Уткін, російський армійський підполковник у відставці, колишній командир 700-го окремого загону спецпризначення 2-ї окремої бригади спеціального призначення Головного розвідувального управління Генерального штабу збройних сил РФ, дислокованої в селищі Печора. Саме його «робоче» прізвисько «Вагнер» і стало назвою цієї ПВК.

Загалом кількість цього угруповання, за різними оцінками експертів як у нас у країні та за кордоном, так і в самій Росії, нині оцінюють по-різному, але більшість із них сходиться на тому, що вона може сягати від 5500 до 6000 бойовиків, з яких принаймні половина сьогодні перебуває в Сирії.

За всіма ознаками, а головне за своєю структурою «ПВК Вагнера» — це повноцінна розгорнута військова частина. Та ще й з повним комплектом штатного важкого озброєння й техніки (включно із танками, бойовими броньованими машинами, ствольною та реактивною артилерією, не кажучи вже про міномети, станкові гранатомети, зенітні установки та ПЗРК). Крім того, ця «приватна військова компанія», яка «не має жодного стосунку до офіційного Кремля», має власний навчальний центр (полігон), розташований поблизу хутора Молькіно Краснодарського краю. І навіть відновленням військово-професійних навичок бойовики цієї «військової частини» займаються паралельно або, краще сказати, разом із бійцями російської кадрової військової частини, відомої як «10-та бригада спеціального призначення ГРУ», що дислокується там же, поруч.

У Росії створили формування, якими можна воювати будь-де та з будь-ким, офіційно не оголошуючи війни

І хоча формально ця організація ніяк не пов'язана з офіційною російською владою, у Сирію, а раніше в Україну й віднедавна у Лівію, Ємен та Судан або інші гарячі точки на планеті, де знову «запахло інтересами Кремля», перекидали й перекидають підрозділи цих найманців цілком офіційними літаками ПКС Росії та кораблями ВМФ чи військовим автотранспортом і залізничним транспортом по змозі.

Структура «ПВК Вагнера» нагадує типовий радянський мотострілецький полк, до складу якого входять чотири «штурмові бригади» або, як їх називають самі бойовики цієї «фірми», — загони й низка спеціальних підрозділів. Але насправді за кількістю й штатною організацією ці «бригади» є типовими стрілецькими батальйонами, які мають у своєму складі до трьох рот (по 100–120 бійців кожна) і таким чином налічують відповідно по 300–360 бойовиків у кожному (на озброєнні — повний спектр піхотного озброєння плюс 82-мм й 120-мм міномети у вогневих взводах), БМП та БТР як транспортно-бойові машини.

Також до складу цієї «комерційної організації» входить окремий артилерійський дивізіон — до 350 «фахівців ландшафтного дизайну» в чотирьох вогневих батареях (від чотирьох до шести стволів у кожній). На озброєнні — переважно 122-мм САУ або їхні аналоги, які буксирують, а також важкі протитанкові засоби типу 100-мм ПТГ МТ-12 «Рапіра». Як своєрідний бонус від «непов'язаного» із цією «фірмою» Кремля — власна окрема танкова рота (до 12–15 танків різних типів, переважно Т-72 кількох модифікацій) та окремий розвідувально-диверсійний підрозділ (до 100 бійців із легким та важким піхотним озброєнням, яке за потреби оснащують автомобілями високої прохідності або бронеавтомобілями типу «Тигр», «Водник» тощо). Як у повноцінній військовій частині, до складу «фірми» входить також інженерно-саперна рота (до 80 фахівців) і рота зв'язку (до 100 осіб). Іще майже 180 осіб налічують підрозділи управління, штабу й тилового забезпечення.

Таким чином, ідеться про наявну розгорнуту, належним чином оснащену та підготовлену типову мотострілецьку військову частину бригадно-полкового масштабу, укомплектовану переважно ветеранами збройних сил РФ та різних підрозділів спеціального призначення. До того ж переважно тими, які мають бойовий досвід і є носіями відверто імперських, а часом навіть нацистських поглядів. Формально ця «контора» не є офіційною військовою частиною, і її жодним чином не пов'язують із формальною владою в Кремлі. Але насправді воно так і є. Адже зброя, спорядження, навчальні центри, а головне — гроші, дуже багато грошей (рядовий бойовик у цій «ПВК», перебуваючи в зоні бойових дій, заробляє від 180 до 250 тис. російських рублів на місяць) у цій «фірмі» з'явилися не самі по собі й з неба не впали. Тим більше що «замовлення», які переважно виконує ця «фірма», повністю вкладаються в коло інтересів Кремля та його спеціальних служб. По суті, у Росії створили формування, якими можна воювати будь-де та з будь-ким, офіційно не оголошуючи війни й навіть заперечуючи свою в ній участь. Погодьтеся, кращого та ефективнішого інструмента для гібридної війни Кремль навряд чи знайде.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Ландскнехти — *найманці-піхотинці в середньовічній Європі, які прибували на військову службу з власною зброєю.*

«Я ВТРАТИВ НОГУ, А НЕ ГОЛОВУ, ТОЖ ІЩЕ БУДУ КОРИСНИМ ВІЙСЬКУ»

ІНВАЛІД ВІЙНИ РОЗВІДНИК КАПІТАН АНДРІЙ СКОРОХОД ДІСТАВ ВАЖКЕ ПОРАНЕННЯ ПІД МАР'ЇНКОЮ ДВА З ПОЛОВИНОЮ РОКИ ТОМУ, АЛЕ Й ДОСІ НЕ ПОЛИШАЄ НАДІЮ ЗНОВУ СТАТИ В СТРІЙ

— Добрий день! Певно, моя повістка десь заблукала, а я хочу служити!
— Ти знаєш, куди просишся? Одумаєшся й будеш косити.
— Не буду. Прошу відправити мене в бойовий підрозділ!
Майор, який сидів за столом, підвівся, підійшов до мене та... обійняв.
— Нам сьогодні вкрай потрібні такі офіцери! — прошепотів він

Така розмова відбулася в одному з одеських військкоматів улітку 2014 року після подій в Іловайську. А вже за кілька днів чоловік прибув у 28-му бригаду на посаду командира взводу снайперів. У серпні Андрій зі своїм підрозділом вже був у районі Мар'їнки — Докучаєвську.

Бойовий вихід, Андрій ішов першим стежкою, якою раніше вже ходив. У густій високій, майже до колін, траві на чоловіка чекала несподіванка — міна. Спочатку йому здалося, що десь вибухнула граната. Але несподівано його підкинуло в повітря. Після падіння він лежав і не усвідомлював, що став на міну. Через кілька секунд глянув на ноги й недорахувався черевика. Паніки, хоч як дивно, не було зовсім. Андрій швидко перетиснув ногу й лише тоді зрозумів, що частини її немає. Покликав бійців, ті вкололи знеболювальне, хоча болю він чомусь не відчував. Півтора кілометра товариші несли його на руках до точки, куди вже мчала БМП.

Спочатку розвідника доправили до Курахівської міської лікарні. Там зробили операцію й гелікоптером відправили в Дніпро.

Із протезуванням допомогли волонтери. Місяць на візку, два — на милицях, і потім уже Андрій став ходити на протезі.

— Хочу сказати, що в Україні є якісні протези. Питання тільки в доброму фахівцеві, який має правильно побудувати схему протеза й зробити максимально зручною саму посадкову гільзу для кожного індивідуально, — каже розвідник.

Через три з половиною місяці Андрій почав ходити. Повністю перестав думати про те, що на протезі, десь за рік

Якось у палату до нього прийшли дві дівчини-волонтерки. Вони шукали саме його. Привіталися, поговорили, намагалися підняти йому настрій. Запевняли, що він іще танцюватиме. Крива посмішка у відповідь. І тут одна з них піднімає трохи сукню і від'єднує півноги. Андрія це вразило. Дівчина розповіла, що раніше протезувалася за кордоном, а останніми роками — тільки в Україні. Після спілкування з нею чоловік остаточно зрозумів: усе буде добре.

Через три з половиною місяці Андрій став ходити. Повністю перестав думати про те, що на протезі, десь за рік. Однією зі складових процесу повернення до повноцінного життя для нього стали «Ігри героїв», у яких він уперше брав участь улітку 2016 року.

Нещодавно до Скорохода звернулися волонтери з проханням провідати в шпиталі хлопця, який у районі АТО втратив ногу. Андрій одразу погодився. Перед ним лежав іще зовсім молодий хлопчина. Руки мав дуже обпечені, постраждали в нього й очі. Андрій намагався розговорити бійця, але той був такий деморалізований, що всі спроби зводилися нанівець.

Остаточно повернули Андрія до життя «Ігри героїв»

— Не переживай, життя триває! Я також підірвався, але, як бачиш, стою тут перед тобою! — укотре повторював Андрій.

— Вам, виходить, пощастило, а от мені — ні, — дивлячись у стелю, бурмотів боєць.

— Пощастило? Дивись!

Андрій сперся на стінку, натиснув на кнопку, від'єднав протез і дав йому в руки. Спочатку поранений онімів, проте згодом навіть став усміхатися.

Бійця звуть Сашко. На останні «Ігри героїв» друзі привезли його зі шпиталю подивитися на спортсменів. Хлопець твердо вирішив незабаром до них приєднатися.

У цій історії вже можна було б поставити крапку, якби не одне «але». Андрій продовжує жити військом.

— Я втратив ногу, а не голову, тож іще буду корисним війську, — переконував він. — На жаль, після поранення мусив звільнитися через обставини. Тоді й не здогадувався, що це стане для мене, так би мовити, точкою неповернення.

Наразі чоловік наполегливо йде до своєї мети — мріє знову повернутися до побратимів. Таких прикладів, коли люди з втраченою кінцівкою знову стають у стрій, чимало. Як каже боєць, якщо армія в душі, то це назавжди, тому він не втрачає надії.

Андрія Скорохода нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

Олександр Курганський

«НІХТО НЕ МІГ ЗРОЗУМІТИ, ЯК МИ НА ТАКОМУ ПОНІВЕЧЕНОМУ ТАНКУ ТА ЩЕ Й НАОСЛІП ЗМОГЛИ ПОВЕРНУТИСЯ»

Улітку 2014-го під час бою поблизу селища Дмитрівка, що на Донеччині, механік-водій танка Т-64Б молодший сержант Олександр Курганський відважними діями врятував екіпаж та прикрив своєю «шістдесятчетвіркою» відхід товаришів. Завдяки йому декілька українських воїнів того дня народилися вдруге

...На початку антитерористичної операції Олександр разом з побратимами протягом кількох місяців протистояв російським зайдам поблизу Савур-Могили.

Під час виконання чергового бойового завдання він на своєму Т-64Б у складі колони, де був іще один танк та БМП, вирушив за визначеним маршрутом.

— Колона йшла вузькою дорогою, яка в одному місці пролягала через густу лісосмугу. Ми йшли попереду броньованої групи, — пригадує молодший сержант Курганський.

Коли колона виїхала за черговий поворот, помітили укріплений ворожий опорний пункт і блокпост. Іще кілька днів тому ця ділянка дороги була чистою. Екіпаж Олександра відреагував миттєво та відкрив вогонь з усього наявного озброєння.

— Це було моє перше зіткнення з противником, коли я так близько бачив обличчя ворогів. Той день мені й досі сниться, — ділиться спогадами Олександр. — Ми мали невеличку перевагу — раптовість. Відкривши вогонь першими, ми прямою наводкою з гармати та кулемета подавили кілька вогневих точок противника. Та вже за хвилину по нас відповіли з РПГ та ДШК. Нас було менше, тому ми не стали ризикувати людьми і вирішили відступити. Щоб другий танк зміг відійти на безпечну відстань, наш екіпаж прикривав його своєю бронею. За лічені хвилини по нашій броні кілька разів поцілили з РПГ.

На щастя, броня танка витримала, однак триплекс Олександра було пошкоджено. Залишаючи сектор обстрілу, механік-водій орієнтувався за командами офіцера по рації.

Через пошкодження відмовили гармата і кулемет. Іще кілька влучань, і танк міг би завмерти. Усі сподівання на порятунок залежали лише від майстерності Курганського.

— Я сконцентрував увагу на вказівках командира танка. Попри численні ушкодження, на диво, система керування продовжувала функціонувати. Я уявляв напрямок руху, і це спрацювало! Ми вирвалися з лещат бойовиків та добралися до своїх позицій. Коли прибули до підрозділу, ніхто не міг зрозуміти, як ми на такому пошкодженому танку та ще й наосліп змогли повернутися, — згадує Олександр.

Після повернення з Донбасу Олександр вирішив стати офіцером. Сьогодні він курсант Військового інституту танкових військ Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут».

Дмитро ЧАЛИЙ

ПАТРІОТИ З РОДУ РОДІКОВИХ

НЕЗВИЧАЙНА ДЕЛЕГАЦІЯ ЗАВІТАЛА В ОДНУ ІЗ ЗЕНІТНИХ РАКЕТНИХ ЧАСТИН НА КИЇВЩИНІ

Присяга. Кароліна у захваті від брата-солдата

Людина без братів і сестер — самотнє дерево, — у цьому переконана родина Родікових

Восени минулого року наша газета розповідала про те, як юнак з багатодітної родини Родікових, не очікуючи повістки, прийшов до військкомату і висловив бажання відслужити в лавах Збройних Сил України. І ось Богдан, набувши військову спеціальність, прибув на службу в бойову частину. Провідати свого сина та брата приїхала вся багатодітна сім'я

«Коли Богдан прийняв самостійне рішення одягнути військовий однострій, нас з дружиною просто гордість перехоплювала»

У родини переселенців з Макіївки не проста доля. В червні 2014 року батьки з десятьма дітьми (5 своїх та 5 всиновлених) залишили своє помешкання на окупованій території та виїхали спочатку в Запоріжжя. Потім було ще кілька переїздів по Україні: Мотовилівка, Петрівське, Гатне. І ось наприкінці минулого року сім'я отримала, будемо сподіватись, остаточне помешкання в селі Данилівка, що на Васильківщині Київської області. Старший син Богдан за цей час встиг закінчити відділення ветеринарної медицини Немішаївського агротехнічного коледжу, попрацювати в Тернополі й звідти піти до армії.

— З початком російської агресії на Сході країни в нас навіть думки не було залишатися в окупації, — розповідає глава родини Володимир Родіков. — Майбутнє своїх дітей ми пов'язуємо лише з Україною. А коли Богдан прийняв самостійне рішення надягнути військовий однострій, нас із дружиною гордість просто переповнювала.

Не втрачаю нагоди запитати в солдата, як йому, хлопцю з російськомовного Донбасу, жилося і працювалося в Тернополі.

— По-перше, я вдосконалив свою українську, — всміхається у відповідь на моє запитання Богдан. — По-друге, я не відчував жодного упередженого ставлення до себе, по-третє, я там зустрів чарівну дівчину і, по-четверте, планую пов'язати своє майбутнє життя з «файним містом» Тернополем, а якщо пощастить, то ще й на військовій службі залишусь.

За словами Богдана, йому ніколи за півроку служби не бракувало уваги з боку сім'ї. Навіть бабуся з дідусем провідували в навчальній частині. А командир пішов назустріч й надав йому можливість допомогти родині з переїздом в Данилівку.

Приємно здивувала майже армійська дисципліна в родині. Під час екскурсії військовою частиною діти поводися чемно, уважно слухали розповіді про історію полку, оглядали музейні експонати та зброю. А судячи з того, як цікавилися військовою технікою Даніїл, Артем та Денис, не виключено, що в майбутньому вони підуть слідами старшого брата Богдана.

За словами подружжя Родікових, вони намагаються створити в родині атмосферу доброти, довіри, дружби, любові, а це дисциплінує. Кожна дитина знає свої обов'язки в сім'ї і дотримується встановленого батьками порядку. Діти доглядають один одного.

— Дехто хибно вважає, що прищеплення патріотизму, любові до рідної землі — це прерогатива виключно державних інституцій або громадських організацій, — ділиться думками Володимир Родіков. — Повага до національних символів, історії країни, в якій живеш, національних традицій та звичаїв — усе це має закладати й сім'я. Важко передати словами нашу з дружиною Діаною гордість за доньку Кароліну, якій доручили почесну місію — підйом Державного прапора під звучання національного Гімну — так в данилівській школі розпочинається кожний навчальний день. Можливо, комусь буде здаватися, що цей факт незначущий, але він має неабиякий виховний ефект. За час нашого кочового життя дітям довелося навчатися в різних школах, але про такий ритуал дізнався вперше.

Глава сім'ї розповів про цікаву та водночас трагічну долю свого прадіда Родікова Володимира Романовича, з яким у нього дещо схожа біографія. Родом він був із Чернігівщини, кілька років служив у царській армії, одружився, мав із дружиною Агрипиною дев'ять дітей. Працювали важко, але й жили заможно. 1927 року прадіда було розкуркулено, арештовано і з дружиною та дев'ятьма дітьми відправлено на північ Кольського півострова. За спогадами родичів, він дуже любив Україну і мріяв колись повернутись на рідну Чернігівщину. Але 1937 року комуністи розстріляли його в Ленінграді як «ворога народу».

— Прадіду довелось у 38 років разом із дружиною та дітьми виїхати у заслання на Північ, а я в свої 38 був змушений із дружиною та десятьма дітьми виїхати з рідної домівки в безпечний район України, — з гіркотою в голосі говорить Родіков. — У прадіда виселення відбулося через радянську владу, у нас — через агресію путінської Росії…

У спілкуванні з Родіковими, які давно вже стали відомою в сучасній Україні сім'єю, відчувається неабиякий оптимізм, невичерпне тепло та життєва енергія, якими вони обігрівають та заряджають своїх діточок. Як каже Володимир Родіков, сильна сім'я не та, в якої все добре, а та, де все гаразд, незважаючи на труднощі.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

Катя, Даніїл, Деніс, Настя та Артем знайомляться зі зброєю військової частини, де служить Богдан

«НА ВІЙНІ ЛЮДИ БІЛЬШЕ СПІЛКУЮТЬСЯ З БОГОМ. НЕ ЗВЕРТАЮТЬСЯ, А САМЕ СПІЛКУЮТЬСЯ З НИМ»

ОТЕЦЬ СЕРГІЙ РОЗПОВІДАЄ ПРО ТЕ, ЯК ВІН ПОДРУЖИВСЯ З ВІЙСЬКОВИМИ ТА ЯК СТАВ ГЕРОЄМ СВІТЛИНИ ФРАНЦУЗЬКОГО ФОТОГРАФА «ТАЄМНА ВЕЧЕРЯ»

Поспілкуватися із Сергієм Дмитрієвим я змогла лише пізно ввечері, адже вклинитися в його надто щільний графік важко

— Отче Сергію, зараз ви заступник голови синодального відділу соціального служіння та благодійності Української православної церкви Київського патріархату. Але до 2014-го ви були священником УПЦ Московського патріархату. Що підштовхнуло вас до переходу?

— Коли Росія розпочала збройну агресію проти нашої держави, я жив у Херсоні, служив у місцевій парафії УПЦ МП. Уже в березні став їздити до військових 30-ї окремої механізованої бригади, підрозділи якої якраз висунулися на кордон із Кримом. Уперше поїхав сам, на запрошення не чекав. Уважаю, що священик має бути зі своїм народом, хоч би як пафосно це не звучало. Саме із цієї причини влітку того самого року разом зі своєю парафією ми перейшли в УПЦ Київського патріархату. Бо коли побачив перші труни з тілами загиблих українських військових, яких я знав особисто, більше не міг залишатися в УПЦ Московського патріархату, хоча й служив там 18 років. Для мене залишитись означало бути співучасником убивств українських громадян.

— То ви є штатним капеланом 30-ї бригади?

— Ні, обійняти штатну посаду я не можу, хоча така пропозиція мені й надходила, тому що вже маю посаду, яка потребує мого постійного перебування. Проте по змозі намагаюсь постійно відвідувати свою військову паству. Хлопці справді потребують духовного супроводу та опіки. До складу 30-ї бригади переважно входять представники Житомирської, Хмельницької областей, Волині, яких виховано в релігійних традиціях. Для них важливо, щоб священик відслужив службу, помолився за них, вислухав їх. А ще ми п'ємо чай, каву, граємо в шахи, розмовляємо про їхні родини, улюблені фільми. Я завжди привожу їм гостинці від рідних і волонтерську допомогу. Тож капелан виступає в ролі посередника не тільки з Богом, а й з рідними та близькими людьми. Особливо це важливо, коли військові перебувають у районі АТО.

— Чи важко спілкуватися з військовими? Адже на відміну від цивільних парафіян, які приходять за покликом душі, це своєрідне, закрите співтовариство зі своїми правилами, є серед них атеїсти, представники інших релігій, конфесій…

— Ви знаєте, на війні люди частіше й більше спілкуються з Богом. Не звертаються, а саме спілкуються з Ним. У тих, що беруть участь у бойових діях, усі почуття, зокрема справедливості, любові, поваги до друзів, загострені. Там Бог стає ніби ближчим, потреба в молитві — щирішою, тому і потреба в спілкуванні зі священиком зростає. Я жодних проблем у спілкуванні з ними не мав. Тим більше, що хлопці чекають на представника будь-якої конфесії. І на моїй пам'яті не було жодних конфліктів на міжрелігійному ґрунті. Зокрема я спілкувався із двома мусульманами, привіз їм Коран, телефонував знайомим муфтіям, щоб дати змогу бійцям поспілкуватися.

«Таємна вечеря». «Нас 12, Юди серед українських воїнів немає»

— 2015-го Інтернетом розлетілася світлина французького художника Юрія Білака «Таємна вечеря». Ви стали її центральною фігурою. Як сказав сам фотограф, ви ніби з'єднуєте Схід і Захід країни. Розкажіть, будь ласка, історію цього фото.

— Юрій Білак — відомий французький фотограф, етнічний українець. 2015-го кілька місяців жив серед військових, десь майже місяць їздив зі мною, зробив безліч неповторних світлин, щоб відобразити війну за допомогою облич звичайних бійців. Нині допомагає дітям загиблих військових, жителям Донбасу, кримським татарам. А фотографію «Таємна вечеря» було зроблено на Великдень на Світлодарській дузі. Я тільки-но закінчив святкову службу, о 5-й ранку ми сіли підснідати в медпункті. Зібралися разом військові та медики. Юрій сказав, що ми сидимо, як на таємній вечері. Попросив трохи розвернутися, щоб він міг зробити фото. Я подумки підрахував, що нас тут дванадцятеро, тобто Юди серед українських військових немає, і кажу: «Знімай». Тому світлина вийшла не постановочна, хоча трохи відфотошоплена.

— Ви побували в Сполучених Штатах Америки. Поїздка результативна?

— Наша співпраця з американськими партнерами триває від самого початку воєнних дій в Україні. 2014-го була робота в межах програми від американського Конгресу. Тоді група українських психотерапевтів, психіатрів, психологів і капеланів відвідала «Єльську школу медицини» для обміну досвідом із надання психологічної допомоги та профілактики ПТСР. Були навчальні проекти з американськими тренерами світового рівня. Крім того, я неодноразово брав участь у спільних військових навчаннях України з країнами — членами НАТО, де відбувався обмін досвідом між капеланами. Цьогорічна поїздка стала продовженням цих партнерських стосунків. У США я побував на базі морської піхоти в Каліфорнії. Там є цілий капеланський корпус. Священики на постійній основі вчаться психологічної й духовної допомоги військовослужбовцям. Є велика церква, де можна побачити навчальні буклети. У них ідеться про те, що потрібно робити, коли чиниться насильство в родині, як здійснювати супровід родини військовослужбовця, який повернувся з війни. Відбувається така собі професійна співпраця психолога й капелана. Службу в церкві може відправити священик будь-якої конфесії. Було б непогано, якби й в Україні навчання капеланів відбувалося на постійній основі, наприклад, готували священиків разом із психологами до висунення на навчання на полігон. Нині Міноборони проводить курси, але вони періодичні.

Наприкінці розмови отець Сергій попросив, щоб я обов'язково подякувала від його імені всім військовим за їхню службу.

— Я дуже пишаюся тим, що у важкий для Батьківщини час можу бути поруч із такими людьми, як Герої України Володимир Гринюк і Сергій Собко, кавалер ордена «Народний герой» Михайло Драпатий і ще багато-багато інших хлопців, які не одержали нагород. Назавжди запам'ятав, як я приїхав на Великдень на один із ВОПів під Гранітним із французькою модельєркою. Вона шиє одяг для Джонні Деппа, Дженіфер Лопес та інших. І тут до нас виходить рядовий стрілець і починає розмовляти французькою. Вона навіть розплакалась. Виявилося, що цей боєць 10 років жив у Парижі, але не зміг залишитися осторонь подій в Україні. На іншому блокпосту трапився чоловік, який вільно спілкується каталонською. Француженка була вражена тим, що високоосвічені цивільні люди залишили всі свої справи й приїхали боронити рідну землю.

Оксана УРЕТІЙ

«ПРОСТО ПРИЇДЬТЕ І ПОГОВОРІТЬ ІЗ НАМИ»…

Черкащанка Лариса Когут — одна з жінок — військових капеланів, яка постійно їздить до наших бійців на передову.

— Війна дуже серйозно змінює і характер, і психіку, і світогляд бійців. «Просто приїдьте і поговоріть із нами», — говорять вони. Ми це чудово розуміємо і, крім матеріальної допомоги, надаємо ще й духовну.

Під час однієї з поїздок на Луганщину всю дорогу йшов дуже сильний сніг. Група волонтерів заблукала, до того ж в них зламалася машина. Попросили про допомогу військових, які надали своє авто з охороною. Все, що везли для дітей та військових, перевантажили в їхню машину і — «по газах».

— За той час, що ми «летіли», а доводилося їхати з шаленою швидкістю, бо не відомо, яка саме ділянка дороги простріпюється, усвідомили, що не знаємо, де їдемо. Вже й навігатор увімкнули, але він же не показує, яке село під ким «стоїть». І ось ми під'їжджаємо до вузенького мосту. Встигаємо лише вчасно загальмувати: далі — прірва, а сам міст підірваний ворогами. Розуміємо, що стали легкою мішенню для противника. Швидко розвертаємося й їдемо геть. Під'їжджаємо до блокпоста, через хурделицю не видно, хто там — друзі чи вороги. Помітивши стяг, із полегшенням зітхнули. Відтоді я ще сильніше люблю наш синьо-жовтий прапор!

Як волонтер першу допомогу Лариса привезла бійцям, які щойно вийшли з Криму і базувалися в Миколаєві. Психологічний стан важкий, частина родин залишилася в Криму — ситуація була напруженою та незрозумілою.

— Тоді здавалося, що це все швидко закінчиться. Але війна затягнулася. Ми почали відправляти ящики з допомогою у Слов'янськ. У кожен клали «Нові Заповіти» і молитви. Тоді я зрозуміла, що бійцям потрібна не тільки моральна, а й духовна підтримка, адже на війні немає невіруючих.

Маючи ступінь магістра з богослов'я, Лариса пройшла відбір до Асоціації професійних капеланів України. Відтоді поїздки на передову почастішали, а робота стала більш насичена спілкуванням з бійцями. Як військовий капелан жінка працює не тільки з бійцями на війні, а й із сім'ями на мирній території.

— Всі дивуються: як це жінка може бути військовим капеланом? Але досвід показує, що чоловіки на передовій відвертіші саме із нами, жінками. Бо із чоловіками потрібно тримати марку, поводитися по-чоловічому, не жалітися… А жінка зачіпає тонкі струни, і чоловік виносить на поверхню все, що турбує. Якось ми залишилися ночувати з хлопцями на передовій. Розговорилася з командиром підрозділу. І чим довше тривала наша розмова, тим балакучішим ставав офіцер. Зізнався, що не може розповісти про свої проблеми підлеглим, але після розмови зі мною йому стало легше.

Ярослава ЗОРІНА

І СЛАВЛЯТЬ ЩОВЕСНИ ВЕЛИКДЕНЬ!

Є БАГАТО СВЯТ, ЯКІ ЛЮБЛЯТЬ УКРАЇНЦІ, АЛЕ СВЯТОМ НАД СВЯТАМИ Є ВЕЛИКДЕНЬ. ВІН СИМВОЛІЗУЄ ПЕРЕМОГУ ДОБРА НАД ЗЛОМ І СВІТЛА НАД ПІТЬМОЮ

Великдень, Пасха, Христове Воскресіння — так називають найважливіше християнське свято, яке відображає здійснення найзаповітнішої мрії людства — подолання смерті. Великдень святкують у всьому світі. В Україні його почали святкувати наприкінці І тисячоліття, з приходом християнства. За святим Письмом, Ісус Христос воскрес рано-вранці, і це воскресіння супроводжувалося великим землетрусом: ангел небесний відвалив камінь від дверей Гробу Господнього. На світанку жінки-мироносиці Марія-Магдалина, Діва Марія, мати Якова та Соломія прийшли до гробу з пахощами, щоб обмастити тіло Ісуса, але побачили відвалений камінь і порожній гріб. Тоді з'явився ангел та сповістив схвильованим жінкам про воскресіння Господа Христа.

За однією з версій назва «Великдень» означає «Великий день»: «у той час, коли Христос народився, дуже світило сонце й стояли такі довгі дні, що теперішніх треба сім зложити, щоб був один тодішній. Тоді, було, як зійде сонце в неділю вранці, то зайде аж у суботу ввечері. А як розп'яли Христа, дні поменшали. Тепер тільки царські ворота в церкві стоять навстіж відчиненими сім днів…»

У кожного з нас свято Великодня асоціюється з хресним ходом зі свічками, червоними ризами церковнослужителів, радісним співом і взаємними привітаннями: «Христос воскрес!» — «Воістину воскрес!» Цього дня ми йдемо в церкву й повертаємося додому з великою радістю, несучи кошик освяченого. Родина врочисто сідає за стіл, починаються розговини, а з ними й неодмінні смакування улюбленою з дитинства рум'яною паскою з родзинками, залитою білосніжною глазур'ю з кольоровою посипкою та хрестиком посередині, крашанками, які ніби всміхаються з кошика, апетитною ковбаскою та шинкою...

Проте основна символіка цього світлого свята все-таки пов'язана з богослужінням. Ідеться про:

• пасхальне нічне богослужіння, яке відбувається особливо врочисто, адже саме Великдень вважають найважливішою подією церковного року;

• пасхальне христосування зі словами: «Христос воскрес!» — «Воістину воскрес!» — і триразовим цілуванням;

• вогонь, який символізує Боже світло, від якого всі віруючі можуть запалити лампадки та свічки й понести їх додому;

• пасхальна трапеза, яка настає після Великого посту й відбувається з освяченими пасками, крашанками, які вважають символом воскресіння Ісуса;

• хресний хід, який відбувається опівночі перед Великоднем від православного храму й закінчується ранковим богослужінням;

• великодні передзвони на честь Христового воскресіння після семиденного їхнього мовчання.

«Христос воскрес!» — лунає на світанку під передзвін церковних дзвонів і співання пасхальних пісень.

ВАС ОБЛИЛИ ВОДОЮ — РАДІЙТЕ

Цілий тиждень після Великодня називається Світлим. А перший день Світлого тижня — понеділок називають Поливаним.

Обливати когось або вмиватися водою в Поливаний понеділок — стародавній звичай, пов'язаний із весняним очищенням водою. Аби підсилити магічну дію, у воду кладуть монети й дві крашанки та вмиваються нею. Відтак програмують себе на те, щоб і рік був багатим, і краса цвіла. Також у народі вірять, що обливання водою цього дня дуже потрібне молодим людям, які прагнуть створити міцну сім'ю й бути здоровими та щасливими.

«ХРИСТОС ВОСКРЕС!» — «ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!»

Традиція христування вже має 2000 років: увесь період святкування під час зустрічі люди вітають одне одного словами: «Христос воскрес!»

— «Воістину воскрес!» — і триразово цілуються й обмінюються крашанками.

Фарбувати яйця й після освячення обмінюватись ними міцно увійшло у великодню традицію. Із цим символом пов'язано таке повір'я: Марія-Магдалина вирішила принести радісну звістку про воскресіння Ісуса римському імператорові Тиберію. Оскільки до нього не було заведено приходити з порожніми руками, а в Марії ніякого подарунка не знайшлося, вона принесла просте куряче яйце. Піднісши вгору символ життя, вона вигукнула «Христос воскрес!»

Марія-Магдалина розповіла про те, що Ісусові вдалося побороти смерть і що Він воскрес із мертвих. Однак імператор тільки розсміявся й заявив, що померлий так само може повернутися до життя, як біле яйце може стати червоним. Не встиг він договорити останнє слово, як яйце в руках Марії-Магдалини справді стало червоним. Відтоді й виникла традиція фарбувати великодні яйця в яскраві кольори.

ЧОМУ ПАСХУ СВЯТКУЮТЬ ЩОРОКУ В РІЗНІ ДНІ

Щовесни християни всього світу цікавляться, якого числа Великдень? Цьогоріч Світле свято припадає на 8 квітня. Але чому щороку дата Великодня змінюється? Відповідь проста: це свято вважають перехідним.

Буде корисно дізнатися, що дату святкування Великодня щороку вираховують за місячно-сонячним календарем. Єдине, що не змінюється з року в рік, — це те, що це завжди неділя.

Правила обчислення дня, коли треба святкувати Великдень, визначила ще в ІІІ столітті Олександрійська церква. Дату святкування Великодня 2018 року визначали все за тим же прадавнім методом.

По-перше, святі отці вирішили, що християнський Великдень треба святкувати тільки після єврейського.

По-друге, святкувати цей день потрібно першої неділі після повного місяця.

По-третє, Великдень не може настати раніше за весняне рівнодення.

І четвертий принцип: Великдень не можна святкувати пізніше за 25 квітня (8 травня за григоріанським календарем).

Від дати святкування Великодня також залежить те, коли почнеться Великий піст. 2018 року він розпочався 19 лютого. Бо постити треба починати за 40 днів до дня святкування світлого Христового Воскресіння.

Однак християни користуються двома різними календарями. Православні й греко-католики дотримуються юліанського календаря. Католики віддають перевагу григоріанському, згідно з яким весна починається раніше на 13 днів. Саме тому католицький і православний Великдень святкують у різні дні, але деколи буває, що їхні дати збігаються.

З ВЕЛИКОДНЕМ ПОВ'ЯЗАНО БЕЗЛІЧ ВІРУВАНЬ

Вважають, що на Великдень усе стає видимим, навіть містичне; маленькі діти, які мають чисту душу, можуть побачити всі земні скарби, які цієї ночі світяться вогниками.

На Великдень можна просити в Бога все. Наприклад, раніше люди похилого віку розчісували своє волосся з думкою про онуків, щоб їх було стільки, скільки волосся на голові. Бажаючи розбагатіти, вмивалися зі срібного посуду. Дівчата просили собі нареченого.

Дуже чекали першого удару дзвонів. Якщо з першим ударом перехреститися зі словами: «Христос воскрес, а рабу (ім'я) здоров'я», — то одужає навіть важкохвора людина.

Уставали до світанку, щоб не проспати щастя.

Дівчата вмивалися водою із червоного яйця, щоб бути рум'яними.

На Великдень усі мають веселитися, інакше сумувати доведеться весь рік.

ПРОТЕ ІСНУЮТЬ І ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

На Великдень не можна займатися домашньою роботою, бо з клопотами піде щастя.

Освячені продукти не можна викидати, їх потрібно з'їсти за святковим столом, поділитися ними з рідними та сусідами або роздати їх бідним.

Подружжя не повинне христосуватися на людях, бо на розлуку.

Гріх проливати кров тварин протягом Світлого тижня, адже вони теж радіють Христовому воскресінню й славлять Бога.

Священники також радять не їздити на кладовища на світле Христове Воскресіння. Краще зробити це в інший день, наприклад, на Радоницю, коли церква згадує померлих.

Матеріали сторінки підготувала Наталія КОЗАК

ТРИ САЛЬТО ІЗ ЧОТИРМА «ГВИНТАМИ», І РЕЗУЛЬТАТ — ОЛІМПІЙСЬКЕ «ЗОЛОТО»

Олімпійський чемпіон із фристайлу Олександр Абраменко

Олександр Абраменко — перший чоловік за всю історію українського спорту, який здобув на зимовій Олімпіаді нагороду найвищого ґатунку. Олімпійське «золото», яке він виборов на Олімпійських іграх 2018 року в Пхьончхані, стало єдиною нагородою нашої збірної

— Олександре, розкажіть, як це прокинутися олімпійським чемпіоном?

— Несподівано. Раніше дивився на олімпійських чемпіонів і думав: це ж якісь особливі люди, якась інша категорія. Та коли виграв свою золоту медаль, то жодних змін у собі чи у своєму статусі не відчув. Звісно, мене переповнювали шалені емоції, радість перемоги. Навіть зараз, згадуючи ту мить, не можу стримати емоцій, але не більше. Я себе відчуваю таким самим, яким був раніше, і мені дивно й незвично, що до моєї персони прикуто стільки уваги ЗМІ.

— Про що думали під час свого переможного стрибка та чи сподівалися, що він принесе вам «золото»?

— До цієї Олімпіади я посилено готувався, як і всі спортсмени, налаштовував себе на медаль. Та коли виявилося, що виборов саме золоту нагороду, для мене це був шок. Усвідомлення того, що я таки справді олімпійський чемпіон, прийшло не одразу. Адже на змаганні було шалене напруження. На самому старті почувався, як у трансі, і вже після фінального стрибка або навіть наступного дня зрозумів, що насправді відбулося. Це вже моя шоста Олімпіада, і, здавалось би, я мав менше хвилюватися, зібратись, але ні, хвилювання просто зашкалювало. І я радий, що зміг вчасно зібратися й не припустився помилок. Досвід відіграє велику роль, він допомагає себе контролювати.

— Олександре, як зустрічали вас на Батьківщині?

— Коли мене зустрічали в аеропорту в Борисполі, то було неможливо сховатися від численних спалахів фотокамер (*сміється*), але, разом із тим, робити селфі із шанувальниками було дуже приємно. Коли повернувся в рідний Миколаїв, мене зустріли з величезним банером. Це був справжній сюрприз для мене від рідних і друзів. Така зустріч мені показала, як дуже за мене вболівали та як підтримували мене українці. І я щасливий, що зміг виправдати їхні надії, гідно представити нашу країну.

— Ви в спорті вже більше як 20 років, вас можна назвати ветераном, хоча у фристайлі виступають спортсмени й під 40. Як ви всі ці роки йшли до своєї мети?

— Така специфіка нашого виду спорту. На жаль, у нас є тільки один комплект медалей, за які ми можемо поборотися кожні чотири роки. Для того щоб вибороти найвищу нагороду, потрібно мати не лише високу майстерність і добру підготовку, а й стальні нерви, щоб у такому напруженні не припуститися помилок. Я вдячний Богу, що на цій Олімпіаді мені це вдалося. Адже я й раніше був близький до призових місць, уходив у десятку, п'ятірку, та щоразу чогось трішки не вистачало.

> *«У мене є всі нагороди з усіх змагань, не вистачає тільки із чемпіонату світу. Він відбудеться наступного року, тож готуватимуся»*

— Знаю, ви раніше мріяли стати футболістом, але все ж таки віддали перевагу саме лижній акробатиці. Чому відбулася така кардинальна зміна у ваших спортивних уподобаннях?

— Футболом я почав займатися ще в дитинстві, захоплювався відомими спортсменами й мріяв про таку ж успішну кар'єру. Мій батько (до речі, військовий у відставці, а сьогодні працює в службі безпеки футбольного клубу «Миколаїв») віддав мене в цей вид спорту, бо сам дуже полюбляв грати у футбол. Та після кількамісячних тренувань я зрозумів, що мені чогось це нецікаво. Можливо, відбила бажання займатися футболом не надто приваблива позиція, у яку мене поставили, — захисника. Я хотів активних дій. Згодом я став ходити в зал, займатися гімнастикою, стрибати на батуті, крутитися на кільцях. Зі мною займалося багато дітей, проте коли постало питання, хто хоче стрибнути з гори на лижах — залишився один я. Так і почалися мої змагання.

— Розкажіть про підготовку до вашого сезону. Знаю, що без складнощів в українському спорті майже не буває. Де та як відбувалися тренування?

— Тренувалися за кордоном, тому що в нас в Україні, на жаль, немає де займатися. Єдине місце в нашій країні, де це можливо, — Івано-Франківськ. Там є чудовий батут, на якому можна добре підтримувати фізичну форму. А перед змаганнями мусимо їхати у Швейцарію або Білорусь і там проводити літню підготовку, узимку тренуємося зазвичай у Фінляндії. Там у нас розпочинаються перші тренувальні збори взимку. А потім уже починаються й самі турніри.

— Як гадаєте, після вашої перемоги ставлення до фристайлу й спорту в Україні зміниться?

— Хочеться в це вірити. Бо якщо все залишиться на такому рівні, як є, спорт в Україні почне занепадати. І на Олімпіаду поїде не 33 спортсмени, як цього року, а значно менше. Потрібно робити базу в Україні, щоб молоді спортсмени могли готуватись і в подальшому виступати на міжнародних змаганнях та прославляти нашу Батьківщину.

— Який ваш особливий секрет успіху?

— Спортсмени досить забобонні люди, кожен із нас має свій секрет. Та я свій не видам, можливо він знадобиться мені знову (*сміється*).

— Олександре, ваша мрія про «золото» Олімпійських ігор нарешті здійснилася. Про що ви ще мрієте?

— Хочеться зібрати всю колекцію можливих трофеїв. У мене є всі нагороди з усіх змагань, не вистачає тільки із чемпіонату світу. Він відбудеться наступного року, тож готуватимуся.

— Розкажіть про плани на найближче майбутнє.

— Зараз нарешті я маю відпустку, до тренувань повернусь аж наприкінці травня. Зазвичай відпочиваю й набираюся сили вдома з батьками та близькими людьми. Але тепер найбільше мрію сховатись якнайдалі або поїхати за кордон, аби мене неможливо було знайти. Я скромна людина й не звик до такої уваги з боку преси (*сміється*).

Катерина КЛИМЧЕНКО

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ОЛЕКСАНДРА АБРАМЕНКА

«ЗОЛОТИЙ» СТРИБОК ОЛЕКСАНДР ВИКОНАВ УПЕРШЕ В СВОЇЙ КАР'ЄРІ

Back Full-Full-Double Full (три сальто із чотирма «гвинтами», у якому два «гвинти» — в останньому сальто) — цей стрибок армієць виконував лише на тренуваннях. На Олімпіаді заявку на змаганнях на цей стрибок не подавав, проте вирішив ризикнути й не прогадав: чисте виконання і як результат — «золото»!

ЧЕРЕЗ ТРАВМУ СПОРТСМЕН ПРОПУСТИВ МАЙЖЕ РІК

Під час тренувальних зборів у Швейцарії він зазнав травми коліна, і півроку йому не дозволяли нічого робити. Він пропустив увесь сезон 2017 року.

ДЛЯ СПОРТСМЕНА ЦЕ ВЖЕ ЧЕТВЕРТІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

У Турині він посів 27-ме місце, у Ванкувері став 24-м, у Сочі зупинився на шостій сходинці. А от на Іграх у Пхьончхані він показав найкращий результат — перше місце.

ВОЛОДАР МАЛОГО «КРИШТАЛЕВОГО ГЛОБУСА»

Олександр Абраменко вперше в історії українського фристайлу став лідером світового рейтингу в лижній акробатиці й 2016 року здобув малий «Кришталевий глобус».

ОЛІМПІЙСЬКИЙ ЧЕМПІОН — АРМІЄЦЬ

Уже шість років Олександр Абраменко виступає за Центральний спортивний клуб Збройних Сил України.

«МАМО, ТАТУ, Я ПРИВЕЗУ ЩОСЬ...»

З такими словами Олександр звернувся до своїх батьків після останнього свого стрибка в суперфіналі, коли стало зрозуміло, що буде нагорода. І як виявилося — найвищого ґатунку!

Інформація КЕВ м. Полтава про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, ухвалено рішення про визнання переможцем конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна:

— нежитлові приміщення інв. № 54 загальною площею 2,0 кв.м, інв. № 55, загальною площею 12,0 кв.м, в/м № 20, що знаходяться за адресою: Полтавська обл., м. Полтава, вул. Зіньківська, 44, з метою визначення ринкової вартості об'єкта для розрахунку розміру орендної плати при продовженні договору оренди

юридичну особу — Фізична особа — підприємець Голубинський Сергій Іванович, та укладення з ним договору на проведення незалежної оцінки вказаного майна.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частина нежитлових приміщень складу інв. № 55 площею 317,0 м кв. за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, с. Висока Піч, військове містечко № 677/1.

Запланована дата оцінки: 30.04.2018.

— нежитлові приміщення складу інв. № 56 площею 449,6 м кв. за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, с. Висока Піч, військове містечко № 677/1.

Запланована дата оцінки: 30.04.2018.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом».

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через чотирнадцять календарних днів з дня опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

Оголошується конкурс на передачу в оренду нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі військової частини А2798

Назва об'єкта оренди: нежитлові приміщення в будівлі магазину площею 41,00 кв.м, зведеній 1971 року, стан приміщень — задовільний технічний стан.

Місцезнаходження об'єкта оренди: 35324, Рівненська область, Костопільський район, с. Велика Любаша, військове містечко № 61, будівля інв. № 19.

Балансоутримувач: військова частина А2798.

Вартість об'єкта оренди за незалежною оцінкою станом на 28.02.2018 року становить 63 400,00 гривень без ПДВ.

Стартовий розмір орендної плати за місяць (базовий місяць — лютий 2018 року) при рекомендованому використанні об'єкта з метою розміщення (кафе, бари, закусочні, кафетерії, які не здійснюють продаж товарів підакцизної групи, орендна ставка 8%) — 422,67 гривень без ПДВ.

Основні умови конкурсу для об'єкта:

1. Найбільший розмір місячної орендної плати за використання зазначеного об'єкта порівняно з початковим розміром орендної плати.
2. Своєчасна сплата орендної плати (щомісячно до 01 числа поточного місяця).
3. Належне утримання та використання об'єкта оренди.
4. Компенсація земельного податку на землю під об'єктом оренди, встановлення приладів обліку комунальних послуг за рахунок власних коштів та укладання прямих договорів з постачальними організаціями.
5. Забезпечення зобов'язань орендаря зі сплати орендної плати внесенням задатку в розмірі не менше ніж одна місячна орендна плата.
6. Компенсація витрат на виготовлення експертної оцінки.

Конкурс буде проведено в квартирно-експлуатаційній службі військової частини А2798 м. Рівне за адресою: 33000, м. Рівне, військова частина А2798 о 10.00 год. через 20 календарних днів після опублікування інформаційного повідомлення про проведення конкурсу в газеті «Народна армія».

Для участі в конкурсі учасник конкурсу подає на розгляд конкурсної комісії такі матеріали:

1. Заява на участь в конкурсі.
2. До заяви для учасників, які є фізичними особами-підприємцями додаються: копія документа, що посвідчує особу учасника, свідоцтво про реєстрацію фізичної особи-підприємця як суб'єкта підприємницької діяльності, декларацію про доходи, зобов'язання щодо умов конкурсу.
3. До заяви для учасників, які є юридичними особами додаються: копія документа, що посвідчує повноваження представника юридичної особи, посвідчена нотаріально; копія установчих документів; відомості про фінансовий стан; зобов'язання щодо умов конкурсу.
4. Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс» за підписом учасника на звороті.

Телефон для довідок: комутатор (0362) 26-97-34 (начальник КЕС).

***

Інформація КЕВ м. Тернопіль про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Тернопіль

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення будівлі № 3, в/м 10, під розміщення складу	40,0	Львівська обл., м. Броди, вул. 22 Січня, 82	На фактичну дату
2	Нежитлове приміщення будівлі № 2, в/м 10, під розміщення складу	132,3	Львівська обл., м. Броди, вул. 22 Січня, 82	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Тернопіль, адреса: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька, 1.

Основні умови конкурсу: Беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). **Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Тернопіль за адресою:** 46000, м.Тернопіль, вул. Галицька, 1.

Телефон для довідок: (0352) 52-52-74;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).
2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.
3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Інформація КЕВ м. Харків МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, проведеного 29.03.2018 р.:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлові приміщення будівлі № 26 нерухомого військового майна загальною площею 432,0 кв.м за адресою: м. Харків, в/м № 2 (Рогань), що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63.	ТОВ «САБО МАКРО»

НАКАЗ
начальника Головного управління майна та ресурсів
(по особовому складу державних службовців)
28.03.2018 м. Київ № 23

Про оголошення конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби у Головному управлінні майна та ресурсів

Відповідно до Закону України «Про державну службу» та Порядку проведення конкурсу на зайняття вакантних посад державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2016 року № 246 (із змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 18 серпня 2017 № 648)

НАКАЗУЮ:

1. Оголосити конкурс на зайняття вакантної посади державної служби категорій «В» Головного управління майна та ресурсів:

головний спеціаліст відділу персоналу організаційно-планового управління.

2. Затвердити умови проведення конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби, що додаються.
3. Адміністратору конкурсної комісії забезпечити оприлюднення оголошення про проведення конкурсного відбору на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України згідно з додатком та забезпечити надсилання в електронній формі відповідної інформації до Національного агентства України з питань державної служби.
4. Конкурсній комісії провести конкурсний відбір на вищезазначені посади державної служби з 18 по 20 квітня 2018 року за адресою:

інд. 99008, місто Київ, вулиця Народного ополчення, будівля 5А, кімната 104.

5. Контроль за виконанням наказу залишаю за собою.

Начальник Головного управління майна та ресурсів полковник О.Б. БІКЧАНТАЄВ

Додаток
до наказу начальника Головного управління майна та ресурсів
від 28.03.2018 № 23

Головне управління майна та ресурсів оголошує конкурсний відбір на посаду державної служби категорії «В»

№ п/п	Найменування державного органу	Місце знаходження державного органу	Вид посади	Найменування посади	Інформація щодо особливостей зайняття посади	Інформація про дату оприлюднення оголошення в ЗМІ та посилання на веб-сайт державного органу	Кінцевий термін прийняття документів	Основні вимоги до кандидатів	Контактний телефон
1	Головне управління майна та ресурсів	м. Київ	спеціаліст	головний спеціаліст відділу персоналу	на постійній основі	30.03.2018 mil.gov.ua	16.04.2018	Згідно з умовами проведення конкурсу	271-39-11 Марченко Олександр Володимирович

Додаток
Затверджено наказом начальника ГУМтаР
від 28.03.2018 № 23

УМОВИ
проведення конкурсу на посаду головного спеціаліста відділу персоналу організаційно-планового управління Головного управління майна та ресурсів

Загальні умови	
Посадові обов'язки	1. Супроводження проходження військової служби військовослужбовцями, трудової діяльності державних службовців та громадянами України відповідно до законодавства України. Документальне оформлення проходження державної та військової служби, трудових відносин. 2. Здійснення обліку військовослужбовців та усіх категорій персоналу відповідно до вимог керівних документів. 3. Документальне оформлення матеріалів щодо продовження терміну дії контрактів військовослужбовцями, призначення на посади, присвоєння чергових військових звань, заохочень, їх переміщення та звільнення з військової служби. 4. Документальне оформлення кадрових рішень щодо призначення (переведення) на посади, присвоєння рангів, звільнення та з інших питань, пов'язаних із проходженням державної служби та трудової діяльності. 5. Організація проведення атестації та інших видів оцінки діяльності керівників підрозділів, спеціалістів та військовослужбовців. 6. Проведення разом з іншими структурними підрозділами роботи щодо укладання, продовження строку дії, розірвання контрактів з керівниками державних підприємств, установ і організацій, що належать до сфери управління Головного управління. 7. Вивчення особистих, професійних, ділових якостей осіб, які претендують на зайняття посад державних службовців, попередження їх про встановлені законодавством обмеження, пов'язані з прийняттям на державну службу та проходженням державної служби, оформлення документів про прийняття Присяги державним службовцям, внесення про це записи до трудових книжок. 8. Знання алгоритму та особливостей, пов'язаних з прийомом документів від кандидатів на зайняття вакантних посад державної служби категорій «Б» та «В», проведення перевірки документів, поданих кандидатами, на відповідність встановленим законом вимогам, повідомлення кандидатів про результати такої перевірки та подання їх на розгляд конкурсної комісії, здійснення інших заходів щодо організації конкурсного відбору. 9. Здійснення організаційних заходів та контролю стану роботи в структурних підрозділах щодо своєчасного щорічного подання державними службовцями та військовослужбовцями відомостей про доходи, зобов'язання фінансового характеру та належне їм майно, в тому числі і за кордоном, щодо себе і членів своєї сім'ї (декларування доходів). 10. Обчислення стажу державної служби, вислуги років військовослужбовцям, здійснення контролю за встановленням надбавок за вислугу років. 11. Складання графіків щорічних відпусток працівників і військовослужбовців, підготовка проектів наказів щодо надання відпусток персоналу, контроль за їх наданням відповідної тривалості та ведення обліку. 12. Розгляд та підготовка матеріалів для заохочення, нагородження військовослужбовців, державних службовців та працівників, ведення відповідного обліку. 13. Здійснення роботи із заповнення, обліку і зберіганням трудових книжок та особових справ (особових карток) військовослужбовців, державних службовців та працівників; 14. Здійснення контролю за виконанням вимог Закону України «Про державну службу» та інших актів законодавства з питань кадрової роботи та державної служби. 15. Виконання планів, доручень, організація діловодства за напрямком діяльності відділу. 16. Підготовка доповідей і інформації про результати виконання завдань за напрямом діяльності відділу. 17. Відпрацювання статистичної звітності з кадрових питань відповідно до діючого законодавства та Табелю термінових донесень, затвердженого Директивою ГШ ЗСУ від 06.03.2014 № ДГШ-6 (із змінами). 18. Забезпечення захисту персональних даних особового складу. 19. Розробка нормативно-правових актів та проведення аналізу проектів таких актів в межах своїх повноважень. 20. Розгляд запитів та звернень народних депутатів України, звернень громадян та правоохоронних органів, що відносяться до повноважень відділу, та підготовка відповідей за результатами їх розгляду. 21. Забезпечення ведення системи електронного документообігу, автоматизованої бази даних щодо контрольних службових документів та документів з визначеним терміном контролю за напрямами діяльності відділу. 22. Виконання інших функцій відповідно до покладених на відділ завдань.
Умови оплати праці	Посадовий оклад — 7500 грн; надбавка до посадового окладу за ранг згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 18.01.2017 № 15 «Питання оплати праці працівників державних органів»; надбавка за вислугу років на державній службі за наявності стажу державної служби від 1 року; інші надбавки та доплати згідно зі статтею 52 Закону України «Про державну службу».
Інформація про строковість чи безстроковість призначення на посаду	Безстроково
Перелік документів, необхідних для участі в конкурсі, та строк їх подання	1. Копія паспорта громадянина України. 2. Письмова заява про участь у конкурсі із зазначенням основних мотивів щодо зайняття посади державної служби, до якої додається резюме у довільній формі. 3. Письмова заява, в якій особа повідомляє, що до неї не застосовуються заборони, визначені частиною третьою або четвертою статті 1 Закону України «Про очищення влади», та надає згоду на проходження перевірки та на оприлюднення відомостей стосовно неї відповідно до зазначеного закону. 4. Копія (копії) документу (документів) про освіту. 5. Заповнена особова картка встановленого зразка. 6. Декларація особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, передбачена підпунктом 8 пункту 19 Порядку, за минулий (2017)рік надається у вигляді роздрукованого примірника заповненої декларації на офіційному веб-сайті Національного агентства з питань запобігання корупції www.nazk.gov.ua. 7. Посвідчення атестації щодо вільного володіння державною мовою. Якщо особа, яка бажає взяти участь у конкурсі, має інвалідність та потребує у зв'язку з цим розумного пристосування, подає заяву про забезпечення в установленому порядку розумного пристосування. Документи для участі у конкурсі подаються за адресою: особисто: 99008, м. Київ, вулиця Народного ополчення, будівля 5А, кімната 104; поштою: 03168, м. Київ, проспект Повітрофлотський, 6, Головне управління майна та ресурсів із позначкою «Документи для участі у конкурсі на посаду головного спеціаліста відділу персоналу організаційно-планового управління». Кінцевий термін прийому документів: до 10 год. 00 хв. 16квітня 2018 року.
Місце, час та дата початку проведення конкурсу	18 квітня 2018 року, початок о 10 год. 00 хв. 99008, м. Київ, вулиця Народного ополчення, будівля 5А, кім. 104
Прізвище, ім'я та по батькові, номер телефону та адреса електронної пошти особи, яка надає додаткову інформацію з питань проведення конкурсу	Марченко Олександр Володимирович, (044) 271–39-11, e-mailvp2018kadr@ukr.net
Кваліфікаційні вимоги	
1. Освіта	Ступінь вищої освіти не нижче бакалавра, молодшого бакалавра.
2. Досвід роботи	Не потребує
3. Володіння державною мовою	Вільне володіння державною мовою
Вимоги до компетентності	
Вимога	**Компоненти вимоги**
1. Якісне виконання поставлених завдань	1) вміння працювати з інформацією; 2) орієнтація на досягнення кінцевих результатів; 3) вміння надавати пропозиції, їх аргументувати та презентувати.
2. Командна робота та взаємодія	1) вміння працювати в команді; 2) вміння ефективної координації з іншими.
3. Сприйняття змін	1) виконання плану змін та покращень; 2) здатність приймати зміни та змінюватися.
4. Особистісні компетенції	1) відповідальність; 2) системність і самостійність в роботі; 3) уважність до деталей; 4) наполегливість.
Професійні знання	
Вимога	**Компоненти вимоги**
1. Знання законодавства	Знання: Конституції України; Закону України «Про державну службу»; Закону України «Про запобігання корупції».
2. Знання спеціального законодавства, що пов'язане із завданнями та змістом роботи державного службовця відповідно до посадової інструкції (положення про структурний підрозділ)	1)Указ Президента України «Про положення про проходження військової служби відповідними категоріями військовослужбовців». 2) Закони України: «Про військовий обов'язок і військову службу»; «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію»; «Про інформацію»; Кодекс законів про працю України. 3) Накази Міністерства оборони України: № 200 від 10.09.2013 «Про затвердження інструкції з діловодства в ЗСУ»; № 333 від 26.05.2014 «Про затвердження Інструкції з організації обліку особового складу ЗСУ». 2) Постанови Кабінету Міністрів України, розпорядчі документи Національного агентства України з питань державної служби стосовно діяльності та праці державних службовців; нормативно-правові акти у сфері проходження військової та державної служби.
3. Професійні чи технічні знання	Кадровий менеджмент, знання діловодства, уміння складати документи розпорядчого, ділового характеру. Знання порядку ведення ділового листування, підготовка аналітичних довідок.
4. Знання сучасних інформаційних технологій	Впевнений користувач ПК, достатній рівень користування програмним забезпеченням (MS Office, Outlook Express, Internet)

Сержант Анна Чернявська — санінструктор окремого батальйону морської піхоти. Минуло два роки відтоді, як вона залишила роботу в приватній клініці з пристойною зарплатнею та одягла військовий однострій. За цей час на передовій вона врятувала життя десяткам побратимів.

Паралельно з військовою службою Анна вчиться в Одеському національному університеті імені І. І. Мечникова на факультеті клінічної психології. Бо, зіткнувшись на війні з тим, що травми бувають не лише фізичні, а й душевні, вона твердо вирішила допомагати бійцям повертатися до мирного життя, долаючи посттравматичний синдром. А ще, здобувши вищу освіту, вона мріє про лейтенантські погони.

Євгеній СИЛКІН

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогі захисники Вітчизни!

Вітаємо вас і ваші родини з величним святом Воскресіння Господа й Спасителя нашого Ісуса Христа!

Нехай вічна сила й слава перемоги Бога над гріхом, пеклом і смертю стануть невід'ємною частиною нашого життя, щоб ми були достойні Його хресної любові.

Приносимо вам щиру подяку за вашу благородну працю для забезпечення миру та спокою в нашій державі й просимо Божого благословення на вас, щоб ви були мужніми й непохитними в справі захисту Вітчизни.

Нехай звістка про Воскресіння Ісуса Христа зігріває кожне серце, а слава Господня наповнить кожен ваш дім. Нехай рука Божа буде завжди над вами, оберігаючи від усякого лиха й благословляючи на добрі справи.

Христос воскрес!

Господь воістину воскрес!

З глибокою повагою
Голова Ради в справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України єпископ Михаїл (Колтун), секретар Ради пастор Василь Хіміч

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

ДИВОВИЖНИЙ ПАЛАЦ ГРАФІВ РЕЇВ НА ПРИКАРПАТТІ ВРАЖАЄ СВОЄЮ ВЕЛИЧЧЮ

У невеличкому селі Приозерне, що на Івано-Франківщині, є садиба XVIII-XIX ст. І сьогодні її будівлі зачаровують відвідувачів своєю красою.

Село Приозерне — одне з найдавніших поселень Прикарпаття. Уперше його згадано в книгах галицького суду 9 вересня 1449 року, щоправда, під назвою Псари. На місці оборонного замку галицький підканцлер Юзеф Яблоновський збудував класичний палац, із колонами й портиком.

Із часом маєток перейшов у власність дружини графа Станіслава Рея Вільгельміни. На той час від палацу залишилися самі дрова. Рештки тієї будівлі розібрали до 1880 року. Нова власниця почала зводити нову садибу. Новий мурований будинок нагадував замок.

Коли почалася Друга світова війна, граф виїхав у Францію, а його маєток потрапив у колгоспні руки. За радянської влади тут влаштували свинарник.

1961-го Псари перейменували на Приозерне. Згодом колгоспний свинарник віддали під психіатричну лікарню. А ще пізніше в замковій будівлі розміщувався Рогатинський зооветеринарний технікум.

За часів незалежності на території замку певний час діяв жіночий монастир, після чого його передали одній з церков. Наразі замок пустує.

Наталія ЯРМІЛКО

Почуття пристрасного запалу · Вершина досконалості · Права притока Дніпра · Ініціатор руху Реформації · Міра площі · Фото №3 · Коштовний камінь

5

Туман з кіптявою · Падаюча зірка · Листок успішності школяра · Спортивний костюм · Настінний світильник · Водяна квітка

Командна гра з м'ячем · Столиця держави на Кавказі · Чоловічий двобортний піджак · Муза любовної поезії · Фото №4

Великий проміжок часу · Місто у Закарпатській області · Південна витка кущова рослина

4

Частина фільму

Метал, твердіший від заліза · Фото №1 · Порода мисливських собак · Опонент добра

Гурт по-іншому · Український харчовий продукт · Здатність бачити · Промисловий район Німеччини

3

Наріст на стовбурах дерев · Помічник священика у церкві · Фото №5 · Господарче життя країни · Сорт цукерок

2

Штат у США · Циганка у Старицького

Український порт · Автор роману "Вершник без голови" · Фото №2 · Шевченків Стодоля · Велика прісноводна риба · Модель у зменшених розмірах · Острів в Індонезії

Піджак з хвостом · Чотирикутник · Німецький філософ · Геометрична фігура · Місто у Південній Італії · Стан рахівництва у бухгалтерії · Військовий блок

1

Рибальська сітка · Череда овець · Самець корови · Мавпа Аладдіна · Мистецтво латиною · Французький художник

Іспанський дворянський титул · Він же бедуїн · Привид, фантом · Син Дедала

Швидкий гуцульський танець · Кількість прожитих років · Воїн у Середні віки · Реактивний снаряд

Шило на мило · Ланка гусениці танка · Довжина тіла людини · Складова молекули

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 30919 Замовлення 61212

Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Андрій ЗАДУБІННИЙ

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Руслан ТКАЧУК

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004